

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม
วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ปริญญานิพนธ์
ของ
รสรินทร์ ปิ่นแก้ว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา
แผนกการจัดการอาชีวศึกษา

ธันวาคม 2559

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม
วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ปริญญานิพนธ์
ของ
รสรินทร์ ปิ่นแก้ว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา
แขนงการจัดการอาชีวศึกษา

ธันวาคม 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม
วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

บทคัดย่อ
ของ
รสรินทร์ ปิ่นแก้ว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา
แผนกการจัดการอาชีวศึกษา

ธันวาคม 2559

รสรินทร์ ปิ่นแก้ว. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. ปรินูณินพนธ์ กศ.ม. (การบริหารและการจัดการการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.ภาณุวัฒน์ ศิริพงษ์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประชากรเป็นนักเรียนที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งตามขนาดใช้วิธีการสุ่ม ตัวอย่างตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยได้กลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง สำเร็จรูปของ Taro Yamane จำนวน 312 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัย ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน และด้านสภาพแวดล้อม ซึ่งค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ .973 และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน (X_3) ตัวแปรการเตรียมการสอนของครู (X_7) ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (X_8) และตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน (X_5) โดยตัวแปรปัจจัยทั้ง 4 ตัวแปรร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ได้ร้อยละ 57.30 และสามารถสร้างเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชา อุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา ในรูปของคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = 45.875 + 5.516X_3 + 3.786X_7 - 4.877X_8 + 2.334X_5$$

ในรูปของคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .273X_3 + .333X_7 - .383X_8 + .159X_5$$

FACTORS AFFECTING REAL LIFE ENGLISHONE ACHIEVEMENT
AMONG VOCATIONAL CERTIFICATE STUDENTS STUDYING TRADE AND INDUSTRY
AT COLLEGES IN BANGKOK UNDER THE AUTHORITY
OF THE VOCATIONAL EDUCATION COMMISSION

AN ABSTRACT
BY
ROSALIN PINKAEW

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Educational Administration and Management
at Srinakharinwirot University
December 2016

Rosalin Pinkaew. (2016). *Factors affecting Real Life English one achievement among vocational certificate students studying trade and industry at colleges in Bangkok under the authority of the Vocational Education Commission*. Master thesis, M.Ed. (Educational Administration and Management). Bangkok: Graduate school, Srinakharinwirot University. Advisor committee: Dr. Panuwat Sirinupong.

The purpose of this research was to study the factors affecting Real Life English one achievement levels among vocational certificate students studying trade and industry in colleges in Bangkok under the authority of the Vocational Education Commission. The samples consisted of second year vocational certificate students studying trade and industry in the 2016 academic year in three different sized vocational colleges. The method of stratified random sampling was used for all three hundred and twelve students. The instrument was a questionnaire about students, teachers and variables including environmental factors. The reliability of the questionnaire was .973, using stepwise multiple regression analysis.

The results of the study found that the factors affecting the Real Life English one achievement of vocational certificate students studying trade and industry at colleges in Bangkok under the authority of the Vocational Education Commission, with a statistical significance at .05 and was comprised of four variables: Readiness of students (X_3) Teacher's preparation of teaching (X_7) Accepting the opinions of the students (X_8) and Teacher's knowledge and understanding of the subject (X_5). The four variables explained 57.30% of the variability of Real Life English one achievement. The equations predicting Real Life English one achievement of vocational certificate students studying trade and industry at colleges in Bangkok under the authority of the Vocational Education Commission. It has been presented in the form of raw scores and standard scores, as follows:

In the form of raw scores:

$$Y = 45.875 + 5.516X_3 + 3.786X_7 - 4.877X_8 + 2.334X_5$$

In the form of standard scores:

$$Z = .273X_3 + .333X_7 - .383X_8 + .159X_5$$

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้เนื่องจากความกรุณาอย่างยิ่งจากท่านอาจารย์ ดร.ภาณุวัฒน์ศิริพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาใช้เวลาอันมีค่า เพื่อให้คำแนะนำ คำปรึกษา และข้อเสนอแนะต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ในการทำปริญญานิพนธ์ พร้อมทั้งพิจารณาแก้ไข ข้อบกพร่อง และเติมเต็มส่วนต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดีเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.วิชัย แหวนเพชร และอาจารย์ ดร.จักรกฤษณ์ โปณะทอง ที่ได้กรุณาใช้เวลาอันมีค่าให้เกียรติมาเป็นประธานและคณะกรรมการสอบ ซึ่งท่านได้ให้ความรู้ คำแนะนำ คำปรึกษา จนกระทั่งปริญญานิพนธ์นี้เสร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.ไพรัช วงศ์ยุทธไกร รองคณบดีฝ่ายกิจการนิสิตและบริการชุมชน รวมถึงคณาจารย์สาขาวิชาอุตสาหกรรมศึกษาที่ได้อบรมสั่งสอนให้วิชาความรู้ในด้านต่างๆ และด้านการวิจัยซึ่งสามารถนำมาใช้ในการทำปริญญานิพนธ์ได้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์โอภาส สุขหวานอาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล อาจารย์ ดร.สุมนิตย์เกิดหนูวงศ์ อาจารย์พงศ์สิลปรัตนอุดม และอาจารย์ภาณุททภา วงษากิตติกุลที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีความเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้น

สำหรับการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้บริหารและครู อาจารย์ของวิทยาลัยเทคนิค ดุสิต วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี และวิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร ตลอดจนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี ขอขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นเรียน สาขาการบริหารและการจัดการการศึกษาที่คอยช่วยเหลือ ให้กำลังใจ ร่วมทุกข์ ร่วมสุข และร่วมประสบการณ์อันทรงคุณค่าแห่งการจดจำระหว่างที่ศึกษาเล่าเรียนมาด้วยกัน

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดาของผู้วิจัย ครอบครัว และญาติพี่น้อง ผู้ให้กำลังใจ ให้การสนับสนุน ส่งเสริมการศึกษาแก่ผู้วิจัยอย่างดียิ่งตลอดมา จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี คุณค่าและประโยชน์อันพึงได้รับจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอโน้มรำลึก และบูชาพระคุณแต่บิดา มารดา ครู อาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และให้การอบรมสั่งสอน แก่ผู้วิจัยตลอดมา

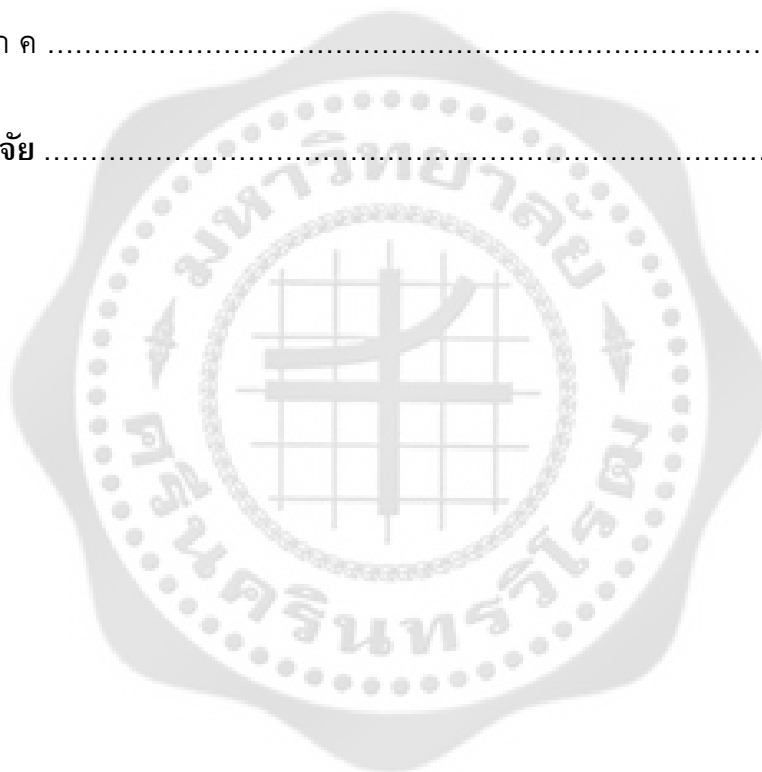
รสรินทร์ ปิ่นแก้ว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	6
สมมุติฐานในการวิจัย	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	8
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	15
ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	19
3 วิธีดำเนินการวิจัย	28
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	28
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	30
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	32
การเก็บรวบรวมข้อมูล	35
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	36
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	44
สรุปผลการวิจัย	45
อภิปรายผล	47
ข้อเสนอแนะ	49

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	51
ภาคผนวก	56
ภาคผนวก ก	57
ภาคผนวก ข	67
ภาคผนวก ค	81
ประวัติย่อผู้วิจัย	90

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร	29
2 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	30
3 แสดงค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	38
4 แสดงค่าร้อยละของตัวแปรความรู้พื้นฐานเดิม	38
5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1	39
6 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยที่มีลักษณะเป็น แบบสอบถาม มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)	39
7 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในชีวิตจริง 1	40
8 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1	41
9 แสดงค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ในชีวิตจริง 1 และผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรปัจจัยจากค่า Tolerance และค่า VIF	42
10 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม	68
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม	77

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
2 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้ในการวิจัย	35

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก ข้อมูลข่าวสารที่สำคัญต่าง ๆ ถูกเขียนและแปลเป็นภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดี ก็สามารถเข้าถึงข้อมูลและรับรู้ข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว ฉับไว ทันต่อสถานการณ์ นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังถูกบรรจุให้เป็นภาษากลางที่ใช้ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของประเทศในภูมิภาคอาเซียน 10 ประเทศ ประกอบด้วย ไทย พม่า มาเลเซีย ลาว เวียดนาม สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ กัมพูชา และบรูไน เพื่อที่จะให้มีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกัน มีรูปแบบคล้ายกับกลุ่ม Euro Zone จะทำให้มีผลประโยชน์อำนาจต่อรองต่าง ๆ กับคู่ค้าได้มากขึ้น นอกจากนี้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศในอีกหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะในด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม เพราะภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเจรจาต่อรองการค้าและประกอบอาชีพให้มีประสิทธิภาพ และที่สำคัญทักษะทางภาษาอังกฤษยังเป็นตัวชี้วัดขีดความสามารถทางการแข่งขันของประเทศอีกด้วย (สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, 2558: ออนไลน์)

แม้ว่าภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญต่อประเทศในหลาย ๆ ด้าน และเป็นตัวชี้วัดขีดความสามารถทางการแข่งขันของประเทศ (สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, 2558: ออนไลน์) ดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่จากรายงานความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (National Competitiveness) หรือ “World Competitiveness Yearbook 2012” ของสถาบันระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาการจัดการหรือ International Institute for Management Development (IMD) ที่นำเสนอผลการจัดอันดับขีดความสามารถทางการแข่งขันของแต่ละประเทศโดยการเปรียบเทียบองค์ประกอบ 4 ปัจจัยหลัก คือ 1. ปัจจัยด้านศักยภาพเศรษฐกิจ 2. ปัจจัยด้านประสิทธิภาพของรัฐ 3. ปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ และ 4. ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐาน พบว่าอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในปัจจุบันหลักด้านโครงสร้างพื้นฐานถูกลดอันดับลงจากปีที่ผ่านมา เป็นอันดับที่ 52 จาก 59 ประเทศ โดยพบว่าการศึกษาเป็นตัวจุดความสามารถ เมื่อวิเคราะห์สมรรถนะทางการศึกษาในด้านต่าง ๆ กับประเทศในภูมิภาคเอเชีย ปรากฏว่าประเทศไทยอยู่อันดับท้าย ๆ ในทุกด้าน โดยเฉพาะทักษะทางด้านภาษาที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการ อยู่อันดับที่ 43 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดจากการสอบวัดความรู้ TOEFL อยู่อันดับที่ 55 จากทั้งหมด 59 ประเทศ (Schwab, Klaus; & Sala-i-Martin, Xavier. 2555) และจากผลการศึกษาของธนาคารโลก ในปี 2555 บ่งชี้ว่า ประเทศไทยต้องเร่งพัฒนามาตรฐานแรงงานเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจบนฐานความรู้และนวัตกรรม โดยดัชนีเศรษฐกิจบนฐานความรู้ (Knowledge Economy Index: KEI) ของไทยเมื่อเปรียบเทียบกับระหว่าง 132 ประเทศ พบว่า

ปรับตัวลดลงในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา จากอันดับ 54 ในปี 2543 เป็นอันดับ 63 ในปี 2552 โดยสาเหตุหลักมาจากปัจจัยการศึกษาและเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน. 2557: ออนไลน์) สอดคล้องกับรายงาน เรื่อง การจัดทำฐานข้อมูลดัชนีชี้วัดประสิทธิภาพอุตสาหกรรม ของสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ ได้สำรวจระดับการเพิ่มผลผลิตและบรรยากาศการลงทุนในไทย ปี 2547-2550 โดยโรงงานส่วนใหญ่รายงานว่าพนักงานมีความรู้ภาษาอังกฤษอ่อนและอ่อนมาก ในส่วนของพนักงานก็ระบุว่าปัญหาด้านทักษะที่ต้องการพัฒนา คือทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ (สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ. 2558: ออนไลน์)

การเรียนรู้ด้านภาษาตามแนวคิดของวิลคินส์ (ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน. 2539: 1-4; Willkins. 1974) แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ 1. การเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (Language Acquisition) และ 2. การเรียนรู้ภาษาจากการเรียน (Language Learning) เนื่องด้วยภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นภาษาหลักของคนไทย ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของคนไทยต้องได้รับการเรียนรู้จากโรงเรียน หน่วยงานหลักที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถาบันการศึกษาที่จัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนอาชีวศึกษาทั่วประเทศ คือ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอาชีวศึกษาผู้ซึ่งจะก้าวเข้าไปสู่ตลาดแรงงาน เพื่อเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศเป็นอย่างดี เห็นได้จากในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 ได้กำหนดจำนวนหน่วยกิตให้นักศึกษาต้องศึกษาดลอดหลักสูตร รวมไม่น้อยกว่า 103 หน่วยกิต แบ่งออกเป็น 3 หมวดวิชา คือ หมวดวิชาทักษะชีวิต 22 หน่วยกิต หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ 71 หน่วยกิต และหมวดวิชาเลือกเสรี 10 หน่วยกิต วิชาภาษาอังกฤษจัดอยู่ในกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศในหมวดวิชาทักษะชีวิต ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาทุกคนต้องเรียนไม่ต่ำกว่า 6 หน่วยกิต โดยจุดประสงค์ของหมวดวิชาทักษะชีวิต เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศอื่นๆ ซึ่งสถานศึกษาในสังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทุกแห่งทั่วประเทศมีหน้าที่จัดการศึกษาให้ได้มาตรฐานตามจุดประสงค์ของหลักสูตร (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2557: 11)

แต่จากข้อมูลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านอาชีวศึกษาหรือ V-NET ซึ่งเป็นการทดสอบเพื่อวัดความรู้และความคิดของนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) ชั้นปีที่ 3 และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 2 ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านอาชีวศึกษา (V-NET) ประจำปีการศึกษา 2555-2556 ด้านทักษะภาษาและการสื่อสาร คะแนนเต็ม 100 มีค่าเฉลี่ยของปีการศึกษา 2555 ร้อยละ 27.25 และค่าเฉลี่ยของปีการศึกษา 2556 ร้อยละ 26.64 ซึ่งไม่ถึงร้อยละ 50 และมีแนวโน้มลดลงจากปีที่ผ่านมา (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2558: ออนไลน์) นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเบื้องต้นในระดับวิทยาลัย ซึ่งจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พบว่าวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ในหมวดวิชาทักษะชีวิต เป็นวิชาพื้นฐานที่นักเรียนที่ศึกษาในระดับอาชีวศึกษาทุกคนต้องเรียน และที่สำคัญวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 มีเนื้อหามุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงทักษะต่างๆ ทางภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้เพิ่มเติมในวิชาภาษาอังกฤษระดับที่สูงขึ้น และให้นักเรียน

สามารถนำไปใช้ในการทำงานในชีวิตจริงได้ในอนาคต โดยเนื้อหาและจุดประสงค์รายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 นี้สอดคล้องกับแนวข้อสอบของการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้าน อาชีวศึกษา (V-NET) จากการศึกษาข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม ภาค เรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ของวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนสอบ ได้ผลการเรียนในระดับ 0-2.0 ร้อยละ 60 และจาก 2.5-3.5 ร้อยละ 40 ส่วนใหญ่นักเรียนสอบได้ผล การเรียนระดับ 1.0 และไม่มีนักเรียนที่สอบได้ผลการเรียนระดับ 4.0 จากผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวสะท้อน ให้เห็นว่าการจัดการศึกษายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนยัง ไม่เป็นที่น่าพอใจ และไม่เป็นไปตามจุดประสงค์ของหลักสูตร

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีของผู้วิจัย พบว่ามีตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถแบ่งออกมาได้ 3 ด้าน คือ 1. ด้านผู้เรียน 2. ด้านครูผู้สอน และ 3. ด้าน สภาพแวดล้อม ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยนำ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดตัวแปรที่จะศึกษา เพื่อที่จะหาว่ามีปัจจัย ไດบ้างที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 และใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการ หาแนวทางในการวางแผนพัฒนาการเรียน การสอนในวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียน อาชีวศึกษาให้มีผลการเรียนที่ดีขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

ผู้วิจัยคาดว่าผลการวิจัยจะทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ให้มีประสิทธิภาพ นักศึกษาได้เรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพและประสบความสำเร็จทางการเรียน ภาษา อังกฤษจนสามารถนำไปใช้ในการประกอบวิชาชีพได้

ขอบเขตของการวิจัย

เนื้อหา

เนื้อหาวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201 ในหมวดวิชาทักษะชีวิตของหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2559 วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201 ในหมวดวิชาทักษะชีวิตของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 แล้วทั้งสิ้น 1,409 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201 ในหมวดวิชาทักษะชีวิตของหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 คำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Taro Yamane (เกียรติสุตา ศรีสุข, 2553: 92) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 312 คน จาก 3 วิทยาลัย ซึ่งเป็นตัวแทนของสถานศึกษาตามขนาด ซึ่งได้จากวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยใช้ขนาดของวิทยาลัยเป็นชั้นของการสุ่ม (Strata)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน จำนวน 4 ปัจจัย คือ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน ความพร้อมของผู้เรียน และแรงจูงใจในการเรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน จำนวน 4 ปัจจัย คือ ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน บุคลิกภาพของครู การเตรียมการสอนของครู และการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม จำนวน 2 ปัจจัย คือ สภาพแวดล้อมในห้องเรียน และการสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว

2. ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลของการเรียนรู้ ความสามารถของผู้เรียนที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ที่เกิดขึ้นหลังจากได้เรียนรู้แล้ว อาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่

ต้องอาศัยการทดสอบ หรือจากการทดสอบของครูผู้สอนก็ได้ สำหรับในงานวิจัยนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ระดับผลการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง สิ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ปัจจัยด้านผู้เรียน

2.1.1 เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิด หรือความเห็นที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งทางบวกและลบ เช่น การเห็นคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ การตระหนักถึงความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ และความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ โดยวัดได้จากแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น

2.1.2 ความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน หมายถึง คะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษที่นักเรียนเคยมีประสบการณ์ผ่านมาแล้วในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นคะแนนที่ได้จากการวัดความรู้โดยใช้แบบทดสอบทางการศึกษาในระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) เมื่อนักเรียนเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.1.3 ความพร้อมของผู้เรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพร้อมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เช่น การเตรียมตัวก่อนเรียน การเตรียมอุปกรณ์ การวางแผนเรื่องการเรียนรู้ เป็นต้น โดยวัดได้จากแบบสอบถามวัดความพร้อมของผู้เรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.1.4 แรงจูงใจในการเรียน หมายถึง ความมุ่งมั่น ความตั้งใจ หรือความปรารถนาของผู้เรียน ความต้องการความสำเร็จของผู้เรียน ในด้านการเรียน โดยวัดได้จากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน ที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น

2.2 ปัจจัยด้านครูผู้สอน

2.2.1 ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน หมายถึง ความเข้าใจในเนื้อหาที่สอน ความชำนาญในการถ่ายทอด การอธิบายและการยกตัวอย่างที่ชัดเจน และการจัดการเรียนการสอนตรงตามเนื้อหาของวิชา โดยวัดได้จากแบบสอบถามความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนของครู ที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น

2.2.2 บุคลิกภาพของครู หมายถึง ภาพลักษณ์ภายนอก รวมไปถึงเจตคติ หรือความรู้สึกภายในของครูผู้สอน ที่นักเรียนสังเกตได้ โดยวัดได้จากแบบสอบถามบุคลิกภาพของครูผู้สอน ที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น

2.2.3 การเตรียมการสอนของครู หมายถึง การจัดเตรียมวิธีการสอน การลำดับเนื้อหาการสอน ขั้นตอนการอธิบาย การวัดผลประเมินของครู วัดได้จากแบบสอบถามการเตรียมการสอนของครู ที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น

2.2.4 การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน หมายถึง การรับฟัง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสซักถาม แสดงความคิดเห็น วัดได้จากแบบสอบถามการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียนที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น

2.3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม

2.3.1 สภาพแวดล้อมในห้องเรียน หมายถึง สิ่งที่อยู่ภายในห้องเรียนหรือห้องปฏิบัติการ ได้แก่ ความสะอาด ความเรียบร้อย ความพร้อมของอุปกรณ์การเรียน ความสะดวกสบายในการใช้เครื่องมือ รวมไปถึงสภาพบรรยากาศในห้องเรียน เช่น อากาศ เสียงรบกวน วัดได้จากแบบสอบถามสภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น

2.3.2 การสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว หมายถึง การสนับสนุนส่งเสริมของครอบครัวในด้านต่างๆ เช่น ด้านค่าใช้จ่ายด้านการเรียนภาษาอังกฤษ การสร้างหรือการกระตุ้น ปลุกฝังให้ผู้เรียนเห็นถึงความสำคัญ ให้ผู้เรียนมีความชอบและสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ โดยวัดได้จากแบบสอบถามการสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัวที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในสังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานของรัฐ มีหน้าที่จัดและส่งเสริมการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ โดยคำนึงถึงคุณภาพและความเป็นเลิศทางวิชาชีพ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2556:1) มีวิสัยทัศน์ที่จะเป็นผู้นำในการจัดการศึกษาสายอาชีพ เพื่อเป็นพลังขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคม เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และภูมิภาค โดยมีพันธกิจ ดังนี้

1. จัดและส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษาและการอบรมวิชาชีพให้มีคุณภาพและได้มาตรฐาน
2. ยกระดับคุณภาพและมาตรฐานกำลังคนสายอาชีพสู่สากล
3. ขยายโอกาสทางการศึกษาสายอาชีพให้ทั่วถึง ต่อเนื่อง เสมอภาค และเป็นธรรม
4. เป็นแกนกลางในการจัดอาชีวศึกษาและอบรมวิชาชีพระดับฝีมือ เทคนิค และเทคโนโลยีของประเทศ
5. สร้างเครือข่ายความร่วมมือให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษา และการฝึกอบรมวิชาชีพ
6. วิจัย สร้างนวัตกรรม จัดการองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาอาชีพ และคุณภาพชีวิตของประชาชน
7. ส่งเสริม/พัฒนาครูและบุคลากรอาชีวศึกษาเพื่อความเป็นเลิศมั่นคงและก้าวหน้าในวิชาชีพ

จากพันธกิจของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สรุปได้ว่า สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษาให้มีคุณภาพและยกระดับมาตรฐานสู่สากล โดยเป็นแกนกลางในการจัดการศึกษาและอบรมวิชาชีพให้ทั่วถึง ต่อเนื่อง

เสมอภาคและเป็นธรรม รวมไปถึงการวิจัย และสร้างนวัตกรรมจัดการองค์ความรู้ เพื่อการพัฒนาอาชีพและคุณภาพชีวิตของประชาชน

1.1 การจัดการเรียนการสอน

ระดับหลักสูตรที่เปิดสอนโดยสถานศึกษาในสังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2556) มีดังนี้

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เป็นหลักสูตรที่รับผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนระดับฝีมือให้มีความชำนาญเฉพาะด้าน
2. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เป็นหลักสูตรที่รับผู้สำเร็จการศึกษาระดับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขาอาชีพ
3. หลักสูตรประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูง (ปทส.) เป็นหลักสูตรเทียบเท่าปริญญาตรีที่รับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตครูวิชาชีพ
4. หลักสูตรปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ เป็นหลักสูตรที่รับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เข้าศึกษาต่อเนื่อง และจบการศึกษาภายในระยะเวลา 2 ปี
5. หลักสูตรพัฒนาอาชีพเฉพาะทาง เป็นหลักสูตรที่จัดขึ้นเพื่อรองรับผู้มีพื้นความรู้ทุกระดับการศึกษา มีระยะเวลาในการเรียน 6-225 ชั่วโมง และหลักสูตร 108 อาชีพ เปิดการสอนตามวาระโอกาสต่างๆ มีระยะเวลาการเรียน 1-4 ชั่วโมง

จากการศึกษาการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พบว่า ระดับหลักสูตรที่เปิดสอนโดยสถานศึกษาในสังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทุกหลักสูตรนั้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมการพัฒนากำลังคนในทุกระดับให้มีความชำนาญในสาขาอาชีพ อย่างทั่วถึง ต่อเนื่อง เสมอภาคและเป็นธรรม ตามพันธกิจของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.2 สถานศึกษาในสังกัด

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามีสถานศึกษาในสังกัดจำนวน 426 แห่งทั่วประเทศ ประกอบด้วย วิทยาลัยเทคนิค 121 แห่ง วิทยาลัยอาชีวศึกษา 37 แห่ง วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี 43 แห่ง วิทยาลัยสารพัดช่าง 52 แห่ง วิทยาลัยการอาชีพ 140 แห่ง วิทยาลัยพณิชยการ 5 แห่ง วิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรมการต่อเรือ 3 แห่ง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรม 2 แห่ง วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว 4 แห่ง วิทยาลัยประมง 3 แห่ง วิทยาลัยช่างทองหลวง 1 แห่ง วิทยาลัยเทคโนโลยีและการจัดการ 10 แห่ง วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคโนโลยีฐานวิทยาศาสตร์ 1 แห่ง วิทยาลัยการอาชีวศึกษา 1 แห่ง วิทยาลัยเทคโนโลยีการเกษตรและประมง 1 แห่ง

จัดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แยกเป็น 9 ประเภทวิชา คือ เทคโนโลยีสารสนเทศ เกษตรกรรม ศิลปกรรม ประมง อุตสาหกรรมสิ่งทอ พาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ คหกรรม อุตสาหกรรมท่องเที่ยว และอุตสาหกรรม

1.3 สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่จัดการเรียนการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร

สถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่จัดการเรียนการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร มีจำนวน 7 แห่ง แบ่งตามขนาดสถานศึกษา ดังนี้ วิทยาลัยขนาดเล็ก ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคดุสิต วิทยาลัยขนาดกลาง ได้แก่ วิทยาลัยการอาชีพนวมินทรราชูทิศ วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง วิทยาลัยเทคนิคราชสีหราชาม วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร วิทยาลัยการอาชีพกาญจนาภิเษกหนองจอก วิทยาลัยขนาดใหญ่ ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี วิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 วิทยาลัย ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคดุสิต วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร และวิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี

1. วิทยาลัยเทคนิคดุสิต

วิทยาลัยเทคนิคดุสิต (วิทยาลัยเทคนิคดุสิต. 2558: ออนไลน์) ตั้งอยู่เลขที่ 76 ถนนระนอง 2 แขวงถนนนครไชยศรี เขตดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร แต่เดิม พ.ศ. 2498 มีโรงเรียนอาชีวศึกษาชั้นสูง ประเภทช่างก่อสร้างอยู่เพียงโรงเรียนเดียวเท่านั้น การอาชีวศึกษาได้ขยายตัวมากขึ้น รัฐบาลในสมัยนั้น เห็นความสำคัญของการอาชีวศึกษา จึงให้กระทรวงศึกษาธิการ เปิดโรงเรียนประเภทนี้ขึ้นอีกแห่งหนึ่ง คือ โรงเรียนช่างก่อสร้างดุสิต ใช้อักษรย่อว่า "ก.ส.ด." โรงเรียนช่างก่อสร้างดุสิต ได้เริ่มเปิดทำการสอนตั้งแต่วันที่ 17 พฤษภาคม ปีการศึกษา 2498 โดยเปิดรับนักเรียน 2 แผนก คือ หลักสูตรอาชีวศึกษาชั้นสูงแผนกก่อสร้าง (หลักสูตร 3 ปี) รับนักเรียนที่สำเร็จมัธยมศึกษาปีที่ 6 และ หลักสูตรอาชีวศึกษาชั้นสูงแผนกช่างไม้ (หลักสูตร 1 ปี) รับนักเรียนที่สำเร็จประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ในปีต่อมาโรงเรียนได้ขยายหลักสูตรของช่างไม้ปลูกสร้างออกเป็น 3 ปี และปีเดียวกัน ได้เริ่มเปิดสอนรอบบ่าย ตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ในสมัยนั้นเพื่อช่วยเหลือ นักเรียนที่ไม่มีสถานที่เรียน ซึ่งในที่สุดการเปิดสอนรอบบ่ายนี้ ได้เลิกไป ต่อมาในปีการศึกษา 2504 ตามแผนการศึกษาแห่งชาติปี 2503 กรมอาชีวศึกษาได้ปรับปรุงหลักสูตรของโรงเรียนต่างๆ เช่นเดียวกันกับ โรงเรียนช่างก่อสร้าง ซึ่งเดิมเป็นโรงเรียนชั้นประโยคอาชีวศึกษาชั้นสูง ก็กลายเป็นโรงเรียนในระดับประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ ต่อมาเมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 2519 โรงเรียนช่างก่อสร้างดุสิตได้รับการยกวิทยฐานะขึ้นเป็น "วิทยาลัยอาชีวศึกษากรุงเทพ วิทยาเขต 1 ดุสิต" และเปลี่ยนเป็น "วิทยาลัยช่างอุตสาหกรรมนครหลวง" แล้วได้เปลี่ยน

มาเป็น "วิทยาลัยเทคนิคดุสิต" เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2522 ปัจจุบัน วิทยาลัยเทคนิคดุสิต เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวส.)

2. วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร

วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร (วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร. 2558: ออนไลน์) ตั้งอยู่เลขที่ 73 หมู่ 18 ถนนคุ้มเกล้า กม.7 ถนนสุขุมวิท แขวงแสนแสบ เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510 แยกมาจากวิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี เนื่องจาก พ.ศ. 2522 วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรีเริ่มขยายการศึกษาให้มีระดับสูงขึ้น ในระยะแรกนี้ได้เปิดทำการสอน 2 แผนก คือ แผนกช่างยนต์ และ แผนกช่างกลโลหะ โดยวิทยาลัยดำเนินการต่อไปอย่างต่อเนื่องจนในปี พ.ศ. 2524 สามารถเปิดทำการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) สาขาเทคนิคเขียนแบบวิศวกรรมเครื่องกล และในปี พ.ศ. 2527 สามารถทำการเปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ได้ครบทุกแผนก นับตั้งแต่ปีการศึกษา 2527 เป็นต้นมา ประชาชนได้ส่งบุตรหลานเข้าศึกษาต่อที่วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี เพิ่มมากขึ้น แต่สถานที่ของวิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี มีพื้นที่เพียง 14 ไร่ จึงไม่สามารถขยายพื้นที่ก่อสร้างอาคารให้รองรับนักเรียน จำนวน 3,000 - 4,000 คนได้ พ.ศ. 2533 เนื่องจากสถานที่และอาคารเรียนของวิทยาลัยเทคนิคมีนบุรีคับแคบ และมีจำนวนไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนนักศึกษา ประกอบกับอาคารปฏิบัติการที่ก่อสร้างไว้ที่วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรีแห่งที่ 2 ที่ซอยวัดทองสัมฤทธิ์ ได้แล้วเสร็จเป็นบางส่วน วิทยาลัยฯ จึงได้ พิจารณา ย้ายแผนกช่างกลโรงงาน ไปจัดการเรียนการสอนก่อนแผนกวิชาอื่นๆ และในปี พ.ศ. 2534 ได้ย้ายแผนกวิชาช่างเชื่อมโลหะ แผน และ แผนกวิชาช่างยนต์ รวมเป็นสามแผนกวิชา โดยได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี จากครู-อาจารย์ ทุกท่าน และทุกท่านได้ไปปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสียสละ เพราะสถานที่ห่างไกลจากชุมชน สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ยังไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร ต่อมาวิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี ได้ของบประมาณ สร้างอาคารหอประชุม โรงอาหาร และอาคารเรียนเพิ่มเติมอีกจำนวน 3 หลัง พ.ศ. 2536 จากการที่ วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี แยกจากการจัดการเรียนการสอนเป็น 2 แห่ง ทำให้การบริหารสถานศึกษาไม่คล่องตัวเท่าที่ควร ประกอบกับกรมอาชีวศึกษาได้จัดทำโครงการเทิดพระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสทรงครองสิริราชสมบัติครบ 50 พรรษา ขึ้น โดยกำหนดให้สถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยเทคนิคใน 5 ภาค ภาคละ 1 แห่ง คือภาคเหนือที่จังหวัดเชียงราย ภาคตะวันออกที่จังหวัดสมุทรปราการ ภาคใต้ที่จังหวัดปัตตานี สังกัดกองการศึกษาอาชีพ 1 แห่ง ที่เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร และจัดตั้งสถานศึกษาเพื่อสืบทอดงานช่างสิบหมู่และเครื่องทองในพระราชสำนัก อีก 1 แห่ง คือ กาญจนาภิเษกวิทยาลัยช่างทองหลวง รวมเป็น 7 แห่ง วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี แห่งที่ 2 ได้รับการคัดเลือกให้เป็นสถานศึกษาในโครงการประจำภาคกลางและได้รับการประกาศ จัดตั้งเป็น " วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร " เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2536 เพื่อให้การดำเนินงาน จัดตั้งวิทยาลัยแห่งใหม่เป็นไปด้วยความรวดเร็ว วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี จึงได้ทำโครงการโอน อัตรากำลังครู-อาจารย์ ครูภัณฑ์ต่างๆ พร้อมปรับอัตรากู-อาจารย์ เป็นตำแหน่งบริหาร จำนวน 5 อัตรา ซึ่งกรมอาชีวศึกษาได้มีคำสั่งแต่งตั้งให้ นายศักดิ์ จินตะเวช , นายสมพงษ์ พงษ์สวัสดิ์ , นายวรินทร์ รอดโพธิ์ทอง , นายศักดิ์ สนธิศิริวัฒน์ ดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการ เมื่อวันที่ 22

กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2537 และแต่งตั้งให้ "นายประดิษฐ์ ธรรมเจริญ" ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาลัย เมื่อเดือนสิงหาคม 2537 ถือเป็นการจัดตั้งวิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานครโดยสมบูรณ์ และแยกการบริหารตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ปัจจุบันวิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานครเปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

3. วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี

วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี (วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี. 2558: ออนไลน์) ตั้งอยู่เลขที่ 57 ถนนสีหบุรานุกิจ เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510 วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี เดิมเป็นแผนกฯ หนึ่ง ที่เปิดทำการสอนอาชีพช่างไม้ และช่างจักสาน ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนประชาบาลประจำตำบลทรายทองดิน แขวงมีนบุรี ต่อมา พ.ศ. 2480 ได้แยกออกมาจากโรงเรียนประชาบาล ประจำตำบลทรายทองดิน มาใช้อาคารของหอทะเบียนที่ดินจังหวัดมีนบุรี ตั้งเป็นโรงเรียนแห่งใหม่ชื่อ “โรงเรียนประถมอาชีพช่างไม้มีนบุรี” พ.ศ. 2481 กรมอาชีวศึกษาได้จัดสรรเงินงบประมาณ สำหรับสร้างอาคารเรียน และอาคารโรงฝึกงานบนเนื้อที่ 4 ไร่ บริเวณตรงข้ามที่ทำการเรือนจำมีนบุรี และได้ย้ายโรงเรียนประถมอาชีพช่างไม้ มาอยู่สถานที่แห่งใหม่นี้ และเปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนช่างไม้มีนบุรี” เมื่อ พ.ศ. 2502 เนื่องจากโรงเรียนช่างไม้มีนบุรี มีสถานที่คับแคบ ไม่สามารถขยายเพิ่มขึ้นเรียนและเปิดสอนสาขาวิชาใหม่ๆ ตามการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และความต้องการกำลังคนในงานด้านอุตสาหกรรมได้ กรมอาชีวศึกษาจึงได้จัดหาที่ดินผืนใหม่ จำนวน 20 ไร่ บนถนนสีหบุรานุกิจ แขวงมีนบุรี (สถานที่ตั้งปัจจุบัน) พร้อมกับจัดสรรเงินงบประมาณสำหรับสร้างอาคารเรียน และอาคารโรงฝึกงานเพิ่มขึ้น และได้ย้ายโรงเรียนช่างไม้มีนบุรีมาอยู่สถานที่แห่งใหม่เปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนการช่างมีนบุรี” ในระยะแรกเปิดทำการสอนแผนกช่างไม้ และแผนกช่างก่อสร้างในระดับประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย (สายอาชีพ) พ.ศ. 2536 จากการที่วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี แยกการจัดการเรียนการสอนเป็น 2 แห่ง ทำให้การบริหารการศึกษาไม่คล่องตัวเท่าที่ควร ประกอบกับกรมอาชีวศึกษาจัดทำ โครงการเกิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในวโรกาสทรงครองสิริราชสมบัติครบ 50 พรรษา วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี จึงได้ทำโครงการจัดตั้ง วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี แห่งที่ 2 เป็นวิทยาลัยแห่งใหม่ แยกการบริหารอย่างเด็ดขาด พ.ศ. 2537 เพื่อให้การจัดตั้งวิทยาลัยเทคนิคมีนบุรีแห่งที่ 2 เป็นไปด้วยความรวดเร็ว กระทรวงศึกษาธิการ ได้ให้ความเห็นชอบจัดตั้งวิทยาลัยเทคนิคมีนบุรีแห่งที่ 2 เป็นวิทยาลัยกาญจนาภิเษกมหานคร ตั้งแต่นั้น เป็นต้นมา ดังนั้น นับตั้งแต่ปีการศึกษา 2538 วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรีได้จัดการเรียนการสอนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเหลือเพียง 4 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาช่างก่อสร้าง เปิดสอนทั้งระดับ ปวช. และ ปวส. สาขาวิชาช่างไฟฟ้า เปิดสอนทั้งระดับ ปวช. และ ปวส. สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ เปิดสอนทั้งระดับ ปวช. และ ปวส. สาขาวิชาการพิมพ์ เปิดสอนระดับ ปวช. นอกจากการจัดการเรียนการสอนในระบบปกติแล้ว วิทยาลัยฯ ยังได้เปิดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี อันเป็นการร่วมมือกันจัดการเรียนการสอน กับสถานประกอบการ โดยได้เปิดการเรียนการสอนจำนวน 6 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาการพิมพ์ สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ สาขาวิชาช่างก่อสร้าง สาขาวิชาพลศึกษา สาขาวิชาช่างไฟฟ้า สาขาวิชาช่างซ่อมบำรุงในโรงงานอุตสาหกรรม

1.4 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้พัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 จำนวน 9 ประเภทวิชา 51 สาขาวิชา และได้เผยแพร่เอกสารเอกสารหลักสูตรดังกล่าวให้สถานศึกษาใช้จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2556:1) โดยหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 นี้เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2551 และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เพื่อผลิตกำลังคนระดับฝีมือที่มีสมรรถนะวิชาชีพ มีคุณธรรมจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ ได้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพอิสระได้ สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ (หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2556:1)

1. หลักเกณฑ์การใช้ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556

1.1 การเรียนการสอน

การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ผู้เรียนสามารถลงทะเบียบเรียนได้ทุกวิธีการเรียนที่กำหนด และนำผลการเรียนมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถเทียบโอนผลการเรียน และขอเทียบโอนความรู้และประสบการณ์ได้ โดยการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง สามารถจัดการเรียนการสอนได้หลากหลายรูปแบบ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในวิธีการและการดำเนินงาน มีทักษะการปฏิบัติงานในขอบเขตสำคัญและบริบทต่างๆ รวมทั้ง มีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ เจตคติและกิจนิสัยที่เหมาะสมในการทำงาน(หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2556:3)

1.2 การจัดการศึกษาและเวลาเรียน

การจัดการศึกษาในระบบปกติ ใช้ระยะเวลา 3 ปีการศึกษา โดยในปีการศึกษาหนึ่งๆ ให้แบ่งเป็น 2 ภาคเรียน ภาคเรียนปกติหรือระบบทวิภาคี ภาคเรียนละ 18 สัปดาห์ โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิตตามที่กำหนด ซึ่งสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคเรียนฤดูร้อนได้อีกตามที่เห็นสมควร ในการเรียนระบบชั้นเรียนนั้น เปิดทำการสอนไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 5 วัน วันละไม่เกิน 7 ชั่วโมง จัดการเรียนการสอนคาบละ 60 นาที

1.3 หน่วยกิต และโครงสร้าง

หน่วยกิต หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพได้กำหนดให้มีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 103 หน่วยกิต โดยโครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชา และกิจกรรมเสริมหลักสูตร คือ 1. หมวดวิชาทักษะชีวิต มี 6 กลุ่มวิชา ดังนี้ กลุ่มวิชาภาษาไทย กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มวิชาสังคมศึกษา และกลุ่มวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา 2. หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ มี 5 กลุ่มวิชา ดังนี้ กลุ่มทักษะวิชาชีพพื้นฐาน กลุ่มทักษะวิชาชีพเฉพาะ กลุ่มทักษะวิชาชีพเลือก การฝึก

ประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ และโครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ 3. หมวดวิชาเลือกเสรี และ 4. กิจกรรมเสริมหลักสูตร

จำนวนหน่วยกิตของแต่ละหมวดวิชาตลอดหลักสูตร จะเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา (หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2556: 4)

1.5 การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร นักเรียนต้องได้รับการประเมินผ่านรายวิชาในหมวดวิชาทักษะชีวิต หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเสรี ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร โดยได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบตามโครงสร้างของหลักสูตร มีค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 ผ่านการประเมินมาตรฐานวิชาชีพ เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรและได้รับการประเมินผ่านทุกภาคเรียน

1.6 วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

พุทธศักราช 2556

วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201 อยู่ในกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ หมวดวิชาทักษะชีวิต

1. จุดประสงค์รายวิชา

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษฟัง ดู พูด อ่านและเขียนตามสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้ ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและใช้ภาษาตามมารยาทสังคม และผู้เรียนตระหนักและเห็นประโยชน์ของการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและการศึกษาต่อ

2. สมรรถนะรายวิชา

ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 ได้กำหนดสมรรถนะรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ดังนี้ 1. ผู้เรียน สามารถ ฟัง - ดู บทสนทนา เรื่องราว คำสั่งต่างๆ ในชีวิตประจำวันจากสื่อโสตทัศน์ 2. สนทนาโต้ตอบได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสารตามสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน 3. อ่านเรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวัน 4. เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองในชีวิตประจำวัน 5. ใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในสถานการณ์ต่างๆ 6. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสืบค้นและฝึกฝนการฟัง พูด อ่านและเขียน พร้อมแสดงหลักฐานการเรียนรู้ด้วยตนเอง

3. คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาเกี่ยวกับ การฟัง-ดู พูด อ่าน เขียน การฟังคำสั่ง เรื่องราว การสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ หรือที่กำหนดเกี่ยวกับครอบครัว การศึกษา งานอดิเรก สุขภาพ การสนทนาเรื่อง

ในอดีต ปัจจุบันและอนาคต เทศกาลทางวัฒนธรรม การอ่านเรื่องทั่วไป ข้อความสั้นๆ ที่พบในชีวิตประจำวันจากสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การเขียนข้อความสั้นๆ การใช้พจนานุกรม และ online dictionary การใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นแหล่งเรียนรู้หรือฝึกฝนกับเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้วยตนเอง การสืบค้นข้อมูลจากแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย

เมื่อพิจารณาเนื้อหาวิชา คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 รหัสวิชา 2000-1201 ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช แล้วพบว่า มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับการใช้ทักษะต่างๆ ทางด้านภาษาอังกฤษ เป็นวิชาพื้นฐานสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียน เพื่อนำไปประยุกต์ใช้สำหรับการเรียนต่อไปในขั้นที่สูงขึ้น และนอกจากนี้ เนื้อหาวิชายังมีความสอดคล้องกับเนื้อหาการสอบวัดความรู้ระดับชาติทางอาชีวศึกษา (V-NET)

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

คำว่า “สัมฤทธิ์” (ในคำว่า สัมฤทธิ์ผล) ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายว่า ความสำเร็จ (ราชบัณฑิตยสถาน 2546:1171)

อัจฉรา สุขอารมณ์, อรพินทร์ ชูชม (2530:10) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้รับจากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนที่อาศัยความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล โดยตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ (non-testing procedures) เช่นจากการสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน (school grade) ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อนและช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (published achievement tests) จะพบว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไปมักจะอยู่ในรูปแบบของเกรดที่ได้จากโรงเรียน เนื่องจากให้ผลที่น่าเชื่อถือได้มากกว่า เพราะอย่างน้อยก่อนการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ อีกหลายด้าน จึงย่อมดีกว่าการแสดงความวัดผลสัมฤทธิ์หรือความสำเร็จทางการเรียนจากการทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไปไปเพียงครั้งเดียว

กูต (ธวัชชัย ศุภดิษฐ์. 2556: 7; อ้างอิงจาก Good. 1976) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (Achievement) ว่าหมายถึง ความสำเร็จ ความคล่องแคล่ว ความชำนาญในการใช้ทักษะ หรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง

ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากการทดสอบของครูผู้สอน หรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างร่วมกัน

สุวิทย์ หิรัญยกานต์ สิริวรรณ เมธีวิรัตน์ และ ชรินทร์ อินทிரากรณ์ (2540: 5) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่าหมายถึง ความสำเร็จที่ได้จากความสามารถ ความรู้หรือทักษะ หรือหมายถึงผลของการเรียนการสอนหรือผลงานที่เด็กจากการประกอบกิจกรรมส่วนนั้นๆ

ดังนั้น สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลของการเรียนรู้ ความสามารถของผู้เรียนที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ที่เกิดขึ้นหลังจากได้เรียนรู้แล้ว อาจได้มาจากการบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ หรือจากการทดสอบของครูผู้สอนก็ได้ สำหรับในงานวิจัยนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ระดับผลการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201

2.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้

บลูม (สุภาพร เกติยะ. 2558: 65-67; อ้างอิงจาก Bloom. 1956) ได้อธิบายเรื่องการเรียนรู้ของบุคคลว่า ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ด้านความรู้และความคิด บลูม อธิบายว่า ผู้เรียนควรเรียนรู้อะไรอย่างน้อยเพียงใด ควรเข้าใจเรื่องใดอย่างน้อยแค่ไหน ควรวิเคราะห์ ประเมินหรือประยุกต์อะไรได้บ้าง ในระดับใด สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เน้นความเกี่ยวข้องของความรู้กับสติปัญญา เน้นความสามารถให้ใช้สติปัญญาอย่างแตกฉาน ซึ่งกำหนดระดับความรู้และความคิดไว้ 6 ระดับ จากต่ำสุดไปสู่ระดับสูงสุด ดังนี้

ระดับที่ 1 ความรู้ - ความจำ คือ ความสามารถในการจำได้หรือระลึกได้

ระดับที่ 2 ความเข้าใจ คือ เมื่อจบการแนะนำอบรมให้ความรู้แล้ว สามารถแปลความอธิบายความ หรือขยายความด้วยคำพูดของตนเองได้

ระดับที่ 3 การนำไปใช้ คือ การนำความรู้ที่ได้รับจากการแนะนำถ่ายทอดของผู้สอนไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ที่แตกต่างออกไป

ระดับที่ 4 วิเคราะห์ คือ ความสามารถในการแยกสิ่งที่สับสนปนเปออกจากกันอย่างมีความหมายและเห็นถึงความสัมพันธ์ของส่วนย่อยเหล่านั้นได้ด้วย

ระดับที่ 5 การสังเคราะห์ คือ ความสามารถในการรวบรวมความรู้ ข้อมูลต่างๆ เข้าด้วยกัน อันเป็นระบบ เพื่อให้ได้แนวทางใหม่ที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาได้

ระดับที่ 6 การประเมินผล คือ ความสามารถขั้นสูง ที่ผู้เรียนสามารถตัดสินคุณค่าของสิ่งของหรือเลือกทางเลือกโดยเปรียบกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ได้อย่างมีคุณภาพ การกำหนดระดับความรู้และความคิดไว้เป็นระดับต่างๆ นี้ เป็นเครื่องมือช่วยให้ผู้สอนหรือผู้พัฒนาสื่อการสอนสามารถตรวจสอบได้ว่าเรื่องที่ถ่ายทอดความรู้นั้น ผู้เรียนมีความสามารถในระดับใด หากเป็นเรื่องที่ควรอยู่ในระดับสูง เช่น ต้องสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ หรือประเมินผลได้ แต่ถ้าผู้ปฏิบัติงานใหม่

ทำไม่ได้ ต้องย้อนกลับไปดูว่า จุดบกพร่องอยู่ที่ตัวผู้เรียนเอง หรืออยู่ที่กระบวนการถ่ายทอดความรู้ โดยต้องพิจารณาปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ด้านเจตคติ บลูม อธิบายว่า เจตคติผลของการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในจิตใจอันเกี่ยวข้องกับผูกพันกับความรู้สึกนึกคิดในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในการฝึกอบรมและพัฒนาในระดับวิชาชีพชั้นสูง เน้นกันมากกว่าจะต้องมีเจตคติ คุณธรรมในวิชาชีพนั้น และคุณธรรมในวิชาชีพจะมีไม่ได้เลย ถ้าขาดคุณธรรมขั้นพื้นฐานของการเป็นพลเมืองที่ดี เช่น ความเสียสละ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ซื่อสัตย์ มีอุดมคติ อุดมการณ์ ซึ่งจำแนกได้ 5 ระดับ จากระดับต่ำสุดไปสู่ระดับสูงสุด ดังนี้

ระดับที่ 1 การเชื่อ หมายถึง การยอมรับในคำแนะนำการถ่ายทอดโดยเต็มใจรับฟังและเกิดความสนใจและตั้งใจในการรับคำแนะนำการถ่ายทอดนั้น

ระดับที่ 2 การชอบ หมายถึงการเกิดความสนใจและมีพฤติกรรมสนองตอบด้วยความเต็มใจหรือพึงพอใจที่ได้ตอบสนองหรือการแสดงความคิดเห็นออกมาอย่างสังเกตได้

ระดับที่ 3 การยอมรับ หมายถึงการยอมรับคุณค่าของคำแนะนำ แบบอย่างหรือแนวคิดในเรื่องนั้นๆ อย่างเต็มใจ ไม่โต้แย้งและมีความชื่นชอบที่จะประพฤติปฏิบัติตาม

ระดับที่ 4 การสร้าง หมายถึง การเข้าถึงแนวคิดของคุณค่า ของคำแนะนำหรือของแบบอย่างและสร้างรูปแบบเพื่อเพิ่มคุณค่าขึ้นมา

ระดับที่ 5 การใช้ หมายถึง เป็นขั้นสูงสุดที่ผู้เรียนงานรู้การทำงาน นำระบบของคุณค่าที่สร้างขึ้นไปใช้ในชีวิตประจำวัน หรือเผยแพร่ หรือกระตุ้นโดยกำหนดเป็นนิสัยประจำหรือเป็นวัฒนธรรมของสถาบัน การเสริมสร้างความคิด เจตคติของบุคคลจนเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นเรื่องยากยิ่งและฝืนความรู้สึกที่เคยชิน จึงเป็นการท้าทายความสามารถของผู้สอนงานว่าจะโน้มน้าวความคิดของผู้เรียนงานได้ถึงระดับใด และยังเป็นการตรวจสอบตัวผู้สอนงานเองด้วยว่ามีความคิดหรือให้คุณค่าต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในระดับใด หากยังอยู่ในระดับต้นๆ ก็พยากรณ์ได้ว่าคุณค่าของสิ่งนั้นๆ อาจจะลดลงและสูญหายไปสักวันหนึ่ง เพราะผู้เรียนงานได้แบบอย่างจากผู้สอนงานนั่นเอง

3. ด้านทักษะ เป็นเรื่องของการเรียนรู้แล้วนึกได้และปฏิบัติได้ จนมีความชำนาญเพียงพอ ซึ่ง บลูม ได้แบ่งระดับของการมีทักษะขั้นต่ำสุดไปสูงสุดไว้ ดังนี้

3.1 ทำได้เองภายใต้คำแนะนำ หมายถึง ผู้เรียนงานจะปฏิบัติตามขั้นตอนของกลุ่มมือได้ เช่น ทักษะในการร่างหนังสือ ตอนแรกยังปฏิบัติไม่ถูกต้องนัก ต้องได้รับคำแนะนำ มีแนวทางตัวอย่างจำนวนมากพร้อมกำลังอย่างต่อเนื่องจึงทำได้

3.2 ทำได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง หมายถึง เริ่มมีทักษะและความชำนาญขึ้น แต่ยังไม่ถึงขั้นชำนาญหรือทำได้โดยอัตโนมัติ เพียงแต่พอกระทำต่อเนื่องแต่ไม่คล่องนัก ต้องอาศัยการฝึกฝนและการชี้แนะบ้างหรือทดลองทำซ้ำแล้วซ้ำอีก

3.3 ทำได้ด้วยตนเองอย่างอัตโนมัติ หมายถึง การมีทักษะอย่างสมบูรณ์ มีความชำนาญในการปฏิบัติได้อย่างอัตโนมัติถูกต้อง ไม่มีข้อผิดพลาดและมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่าองค์ประกอบการเรียนรู้ของบุคคลตามแนวคิดของบลูมประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ 1. ด้านความรู้และความคิดของผู้เรียน เน้นความเกี่ยวข้องของความรู้กับสติปัญญา ความสามารถในการใช้สติปัญญาอย่างแตกฉาน 2. ด้านเจตคติของผู้เรียน ผู้เรียนต้องมีเจตคติ คุณธรรม โดยไม่ขาดคุณธรรมขั้นพื้นฐานของการเป็นพลเมืองที่ดี และ 3. ด้านทักษะ เป็นการเรียนรู้ แล้วนึกได้ ปฏิบัติได้จนมีความชำนาญ

ครอนบาค (มาลี จุฬา. 2542: 70-71; อ้างอิงจาก Cronbach. 1954) ได้ให้แนวคิดว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้ มี 7 ประการ ได้แก่

1. จุดประสงค์ (Goal) ก่อนการเรียนรู้วิชาใดๆ ก็ตาม ควรได้กำหนดจุดประสงค์ไว้ เช่น ตามที่หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจุดประสงค์ไว้ในแต่ละวิชา และให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ครู-อาจารย์จึงได้ประเมินผลตามจุดประสงค์ ดังกล่าว ถ้านักเรียนไม่ผ่านจุดประสงค์ใด ก็ให้เรียนซ้ำจนกว่าจะผ่านจุดประสงค์นั้น

2. ความพร้อม (Readiness) ก่อนการเรียนรู้วิชาใดๆ ก็ตาม ผู้เรียนต้องเตรียมตัวให้พร้อม ทั้งร่างกาย จิตใจ อุปกรณ์การเรียนและสิ่งแวดล้อม การเตรียมตัวให้พร้อมย่อมจะช่วยให้การเรียนรู้ ดำเนินไปด้วยดี ดังคำกล่าวที่ว่า “การเตรียมตัวให้ดีเท่ากับการมีชัยไปกว่าครึ่งแล้ว”

3. สถานการณ์ (Situation) ได้แก่ บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ เช่น ในห้องเรียนจะได้แก่ ครู บทเรียน สื่อการสอน สภาพอากาศ และมลพิษต่างๆ (ถ้ามี) สำหรับการเรียนรู้ในห้องสมุด หรือสถานที่นอกห้องเรียน บรรยากาศ ได้แก่ บทเรียน สภาพสื่อการสอน สภาพอากาศ มลพิษต่างๆ ทั้งทางเสียง แสง กลิ่น และภัยอันตรายต่างๆ ถ้าสถานการณ์เป็นบวก สำหรับผู้เรียนจะช่วยให้การเรียนรู้ได้ดี ในทางตรงข้ามถ้าสถานการณ์เป็นลบจะเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้

4. การแปลความหมาย (Interpretation) เมื่อผู้เรียนได้พบกับสถานการณ์อาจจะในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนก็ตาม ผู้เรียนจะต้องรับสัมผัส เช่น ดาตุ หูฟัง ไซลีน และหรือมือสัมผัส ในบรรดาสิ่งเร้า คำสั่ง หรือเนื้อหาสาระต่างๆ แล้วจะต้องแปลความหมายให้ถูกต้อง ในทางตรงข้าม ถ้าผู้เรียนแปลความหมายเบี่ยงเบนไป ผลก็คือเกิดการรับรู้ที่ผิดพลาดได้ ดังนั้นถ้าผู้เรียนได้ตรวจสอบการแปลความหมายของตนให้ถูกต้องแล้ว จะช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพได้

5. การตอบสนอง (Response) เมื่อผู้เรียนได้แปลความหมายของสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนจะตัดสินใจแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง เช่น ถ้าผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องการบวกแล้วต่อไปครูได้มอบหมายให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด ผู้เรียนก็จะลงมือทำ และทำได้ถูกต้องตรงตามจุดประสงค์ การเรียนรู้ก็เกิดขึ้นได้

6. ผลต่อเนื่อง (Consequence) เป็นผลเนื่องมาจากการตอบสนอง ถ้าการตอบสนองตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ก็เกิดขึ้น เมื่อครู-อาจารย์ประเมินผลก็ปรากฏว่านักเรียนผ่านจุดประสงค์ต่างๆ ตามที่กำหนดเป็นขั้นต่ำไว้ ครู-อาจารย์ยอมรับว่านักเรียนมีผลต่อเนื่องดีและได้เกิดการเรียนรู้แล้ว ในทางตรงข้ามถ้าผู้เรียนตอบสนองไม่ดี หรือการประเมินผลสรุปได้ว่าผู้เรียนไม่ผ่านจุดประสงค์ ย่อมแสดงว่าผลต่อเนื่องไม่ดี ผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้

7. ปฏิกริยาต่อการขัดขวาง (Reaction to thwarting) เมื่อผู้เรียนได้ดำเนินการตามขั้นตอนของการเรียนรู้จากการกำหนดจุดประสงค์การเตรียมความพร้อม การพบกับสถานการณ์ การแปลความหมาย การตอบสนอง และผลต่อเนื่องที่ได้รับ ถ้าผลต่อเนื่องเป็นที่พึงพอใจและสอดคล้องกับจุดประสงค์ข้างต้น การเรียนรู้ก็เกิดขึ้น ในทางตรงกันข้ามถ้าผลต่อเนื่องไม่เป็นที่พึงพอใจและหรือไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน การเรียนรู้จะไม่เกิดขึ้น แสดงว่าผู้เรียนพบกับปัญหาและอุปสรรค ผู้เรียนจะต้องกลับไปเริ่มต้นนับ 1 ใหม่ จนกว่าจะบรรลุผลสำเร็จ หรือถ้ายอมแพ้อาจจะเปลี่ยนบทเรียนหรือขอถอนวิชานั้นๆ ไป เพื่อไปเรียนวิชาใหม่ก็ได้

แครอล (สจัต อุทรานันท์. 2527: 20; อ้างอิงจาก แครอล. 1963) ได้กล่าวถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ 5 ส่วน คือ

1. ความถนัดทางการเรียน
2. ความสามารถเข้าใจในการสอนของครู
3. ความพยายามในการเรียน
4. เวลาที่ใช้ในการเรียน
5. คุณภาพการสอนของครู

จากแนวคิดของแครอล การที่จะเรียนให้ประสบความสำเร็จนั้น มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ส่วน ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในตัวผู้เรียนและปัจจัยภายนอกของผู้เรียน เช่น ความถนัดทางการเรียนของผู้เรียน ความสามารถของผู้เรียนในการเข้าใจการสอนของครู ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน และคุณภาพการสอนของครู

3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ซึ่งอาจแบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านผู้เรียน แบ่งได้เป็น 4 ปัจจัย ดังนี้

1.1 เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

บรอนเฟนเบรนเนอร์ (ทิสนา แชมมณี. 2545: 16-22; อ้างอิงจาก Bronfenbrenner. 1977) กล่าวว่า ในการศึกษาสิ่งใดก็ตามโดยเฉพาะเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตจำเป็นต้องศึกษาหรือมองถึงบริบทของสิ่งนั้นเนื่องจากสิ่งต่างๆ ไม่ได้อยู่อย่างโดดเดี่ยวเพียงลำพัง แต่อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมซึ่งมีอิทธิพลต่อสิ่งนั้น ซึ่งเรียกว่า “สิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยา” (Ecological Environment) โดยโมเดลสิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยาของบรอนเฟนเบรนเนอร์ อธิบายถึงบริบทด้านการสอนในระดับไมโคร หรือบริบททางการสอนระดับห้องเรียนว่าเป็นบริบทที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียนมากที่สุด โดยเจตคติต่อการเรียนซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมภายในของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนมาก ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

ส่วน บลูม (Bloom. 1956 อ้างอิงจาก สุภาพร เกติยะ. 2558:65-67) ที่ได้จำแนกจุดมุ่งหมายทางการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะพิสัย และด้านเจตคติ โดยในด้านเจตคตินั้น บลูมได้จัดลำดับขั้นของการเรียนรู้ไว้ 5 ขั้น ประกอบด้วย 1. ขั้นการรับรู้ 2. ขั้นตอนการตอบสนอง 3. ขั้นการเห็นคุณค่า 4. ขั้นการจัดระบบ และ 5. ขั้นการสร้างลักษณะนิสัย เพื่อใช้ในการกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาความรู้สึก เจตคติ อันจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรเรียนรูของผู้เรียนให้เป็นไปตามความต้องการ ดังนั้น เจตคติ จึงมีความสำคัญและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นอกจากนี้ เอ็มอัชรา โคตรแก้ว (2554: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนของนักศึกษา (X_1) และ ความสัมพันธ์ต่อกลุ่มเพื่อน (X_9) โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้ร้อยละ 2.8 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

นุชนาฏ วรยศศรี (2544: 50) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตพระนครใต้โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 พบว่า ตัวแปรที่ดีที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตพระนครใต้ คือ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 21.80 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จิรากุล พิพัฒน์ตันติศักดิ์ (2548: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 จังหวัดบุรีรัมย์ โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาระดับของปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านตัวครูผู้สอน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดบุรีรัมย์ ผลของการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน คือ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (X_1) โดยส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วนิดา ดีแป้น (2533: 169-170) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษา อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถม ศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พหุระดับ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ เจตคติต่อภาษาอังกฤษ

จากแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัย ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า เจตคติต่อการเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.2 ความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน

ฟรายเมียร์ (สมหวัง คุรุรัตน์ 2539: 171-196; อ้างอิงจาก Frymeir. 1977) ได้พัฒนาหลักสูตรขึ้นมาจากหลักสูตรหนึ่ง และมีความเห็นว่า ถ้าจะออกแบบวัสดุการสอนให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้มากที่สุดนั้น ต้องพิจารณาคุณลักษณะของผู้เรียน 6 ประการ คือ 1. ประสบการณ์หรือความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน 2. สติปัญญา 3. แรงจูงใจ 4. อารมณ์ส่วนบุคคล 5. ความคิดสร้างสรรค์ และ 6. พฤติกรรมทางสังคม โดยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า สื่อการเรียนจะมีความจำเป็นไม่มากหากผู้เรียนมีคุณลักษณะทั้ง 6 ประการนี้ในระดับสูง ดังนั้น อาจสรุปได้ว่า คุณลักษณะสำคัญทั้ง 6 ประการของผู้เรียนดังกล่าวข้างต้น มีความสำคัญและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อารี สันทรวี (2535: 13-14) ได้อธิบายถึงการพัฒนาปัญญาด้านต่างๆ ว่าปัญญาจะพัฒนาขึ้นได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับเหตุหลายปัจจัย ประวัติชีวิตของแต่ละบุคคล อันได้แก่ ประสบการณ์ หรือความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน ที่มีกับพ่อแม่ ครู พี่น้อง และเพื่อนฝูง ซึ่งอาจจะเป็นประสบการณ์ที่ช่วยพัฒนาปัญญา หรือทำให้การพัฒนาปัญญาชะงักงัน

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าว ข้างต้น สรุปได้ว่า ความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า ความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.3 ความพร้อมของผู้เรียน

ครอนบราค (มาลี จูทา. 2542: 70-71; อ้างอิงจาก Cronbach. 1954) ได้ให้แนวคิดองค์ประกอบของการเรียนรู้ไว้ว่า ความพร้อมของผู้เรียน (Readiness) สำคัญต่อการเรียนการสอน ก่อนการเรียนวิชาใดๆ ก็ตาม ผู้เรียนต้องเตรียมตัวให้พร้อมทั้งร่างกาย จิตใจ อุปกรณ์การเรียน และสิ่งแวดล้อม การเตรียมตัวให้พร้อมย่อมช่วยให้การเรียนรู้ดำเนินไปด้วยดี

สมบูรณ์ สงวนญาติ (2534: 30) ได้ให้ความหมายของกระบวนการสื่อความหมายว่าเป็นกระบวนการส่งหรือถ่ายทอดความรู้ เนื้อหา สาร ประสบการณ์ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ความสนใจ ทศนคติ ค่านิยม ทักษะและความชำนาญ จากบุคคลฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่าผู้ส่งไปยังบุคคลอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่าผู้รับ โดยมีองค์ประกอบของการสื่อความหมาย 4 องค์ คือ

1) ผู้ส่ง (Sender or Source) คือ บุคคลที่มีเจตนาจะส่งสารไปยังผู้รับอาจเป็นคน สัตว์ องค์กรหรือหน่วยงาน

2) สาร (Message) คือ เนื้อหา ข้อความ เรื่องราว ความต้องการ ความรู้สึก และทักษะ ฯลฯ ที่จะเป็นตัวควบคุมการเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้รับ

3) สื่อหรือช่องทาง (Media or Channel) คือ ตัวกลาง หรือพาหนะที่จะนำสารไปถึงผู้รับ อาจเป็น ภาษาพูด ภาษาเขียน สัญลักษณ์ ท่าทาง วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือสื่อสารมวลชน ในรูปแบบต่างๆ ที่อาจรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5

4) ผู้รับ (Receiver) คือ บุคคล องค์กร หรือหน่วยงาน ซึ่งผู้ส่งต้องการให้มีพฤติกรรมเปลี่ยนไปในรูปแบบที่ผู้ส่งพึงประสงค์

และอธิบายเพิ่มเติมว่า การเรียนการสอนในห้องเรียน เป็นกระบวนการสื่อความหมายรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีองค์ประกอบครบ คือ มีครูเป็นผู้ส่ง เนื้อหาตามหลักสูตรคือสาร สื่อการเรียนการสอน กิจกรรม และวิธีการ คือ สื่อหรือช่องทางและนักเรียนคือผู้รับ โดยได้สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายในห้องเรียน เนื่องมาจากปัจจัย 3 ประการ คือ

1) ปัจจัยเนื่องจากตัวครูในฐานะผู้ส่ง คือ ครูต้องมีความรู้และเข้าใจในเนื้อหาที่สอนเป็นอย่างดี ครูต้องมีความชำนาญในการแสดงออกทั้งการพูด การเขียน และท่าทาง ครูต้องจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ ครูต้องวางแผนจัดระบบการถ่ายทอดความรู้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน

2) ปัจจัยเนื่องจากตัวนักเรียนในฐานะผู้รับ ตัวนักเรียนมีความสำคัญมากในการเรียนรู้ ไม่ว่าครูจะมีวิธีการถ่ายทอดความรู้ดีเพียงไร ถ้านักเรียนไม่มีความพร้อม ไม่สนใจ ไม่เอาใจใส่ การเรียนรู้จะไม่เกิดขึ้น

3) ปัจจัยเนื่องจากสื่อการสอนในฐานะสะพานเชื่อมโยงระหว่างครูกับนักเรียน สื่อการสอนถือเป็นตัวกลางที่จะช่วยถ่ายทอดความรู้ในการเรียน ประสิทธิภาพของสื่อ ครูในฐานะผู้ส่งจึงต้องตระหนักในการเลือกใช้สื่อ เพื่อให้ได้สื่อที่เหมาะสมกับเนื้อหาและวัยของผู้เรียนนั้นๆ

จากแนวคิดของกระบวนการสื่อความหมายของ สมบูรณ์ สงวนญาติ สรุปได้ว่า ผู้เรียนในฐานะผู้รับสาร มีความสำคัญมากในการเรียนรู้ ตัวนักเรียนต้องมีความพร้อม ความสนใจ ใส่ใจต่อการเรียน จึงจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นได้

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าว ข้างต้น สรุปได้ว่า ความพร้อมของผู้เรียน มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า ความพร้อมของผู้เรียนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.4 แรงจูงใจในการเรียน

ฟรายเมียร์ (สมหวัง คุรุรัตน์ 2539: 171-196; อ้างอิงจาก Frymeir. 1977) ได้พัฒนาคุณลักษณะของหลักสูตรขึ้นมาหลักสูตรหนึ่งและมีความเห็นว่า ถ้าจะออกแบบวัสดุการสอนให้ผู้เรียนเรียนได้มากที่สุดนั้น ควรพิจารณาคุณลักษณะของผู้เรียน 6 ประการ คือ 1. แรงจูงใจ 2. สติปัญญา 3. ประสบการณ์ 4. อารมณ์ส่วนบุคคล 5. ความคิดสร้างสรรค์ และ 6. พฤติกรรมทางสังคม

นอกจากนี้ ฟรายเมียร์ ยังได้เสนอแนะว่า ถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจสูงหรือมีคุณลักษณะทั้ง 6 ประการในทางบวก การออกแบบและพัฒนาโปรแกรมการสอน (หลักสูตร) และสื่อการเรียนจะมีความจำเป็นไม่มาก แต่ในทางตรงกันข้ามหากผู้เรียนมีแรงจูงใจต่ำในการเรียน การออกแบบและพัฒนาการสอน หลักสูตรและสื่อ หรือวัสดุการเรียนต้องได้รับการพัฒนาอย่างมาก เพื่อเอาชนะปัญหาต่างๆ เหล่านั้น ดังนั้นตามแนวคิดของฟรายเมียร์ อาจสรุปได้ว่า คุณลักษณะสำคัญของผู้เรียน 6 ประการที่ได้กล่าวไปข้างต้น มีความสำคัญและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บรอนเฟนเบรนเนอร์ (ทิสนา แชมมณี. 2545: 16-22; อ้างอิงจาก Bronfenbrenner, 1977) ได้เสนอโมเดล “สิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยา” (Ecological Environment) โดยโมเดลสิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยาของบรอนเฟนเบรนเนอร์ อธิบายถึงบริบทด้านการสอนในระดับไมโคร หรือบริบททางการสอนระดับห้องเรียนว่าเป็นบริบทที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียนมากที่สุด โดยแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมภายในของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนมาก ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า แรงจูงใจในของผู้เรียน มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า แรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2. ด้านครูผู้สอน

2.1 ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน

แครอล (สัจ จุฑานันท์. 2527: 20; อ้างอิงจาก แครอล. 1963) ได้กล่าวถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ 5 ส่วน หนึ่งในองค์ประกอบนั้นคือ ความสามารถความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนของครู หากครูมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นอย่างดี ย่อมสามารถถ่ายทอดออกมาได้อย่างละเอียด ตรงประเด็น และสามารถอธิบายให้นักเรียนเข้าใจได้เป็นอย่างดี

ส่วน โรไมน์ (มิ่งขวัญ บุญยานันต์. 2546: 35; อ้างอิงจาก Romine. 1974: 139-143) ได้จัดบรรยายภาคเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ดีขึ้น พบว่า ด้านการสอนเนื้อหา หากครูเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน พูดอธิบายได้ชัดเจน ใช้คำถามกระตุ้นเนื้อหาให้ผู้เรียนคิด และสามารถใช้วิธีการสอนต่างๆ ให้ผู้เรียนได้เข้าใจเนื้อหาได้ ลักษณะสภาพแวดล้อมและบรรยากาศเช่นนี้จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ

บรอนเฟนเบรนเนอร์ (ทิสนา แชมมณี. 2545: 16-22; อ้างอิงจาก Bronfenbrenner. 1977) กล่าวว่า บริบททางการสอนในระดับไมโคร หรือบริบททางการสอนระดับห้องเรียน คือบริบทของการสอนที่ใกล้ตัวผู้สอน-ผู้เรียนมากที่สุด และผู้สอน มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนหลายประการ เช่น ความรู้ความเข้าใจในสาระที่สอน ความสามารถในการสอน ความตั้งใจในการสอน เจตคติต่อการสอน ความรู้สึกต่อตัวผู้เรียน สภาพจิตใจของผู้สอน ก็เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

สมบูรณ์ สงวนญาติ (2534:30) ได้อธิบายว่า การเรียนการสอนในห้องเรียน เป็นกระบวนการสื่อความหมายรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีองค์ประกอบครบ คือ มีครูเป็นผู้ส่ง เนื้อหาตามหลักสูตรคือสาร สื่อการเรียนการสอน กิจกรรม และวิธีการ คือ สื่อหรือช่องทางและนักเรียนคือผู้รับ โดยได้สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายในห้องเรียน ว่าเนื่องมาจากตัวครูในฐานะผู้ส่ง คือ ครูต้องมีความรู้และเข้าใจในเนื้อหาที่สอนเป็นอย่างดี ครูต้องมีความชำนาญในการแสดงออกทั้งการพูด การเขียน และท่าทาง ครูต้องจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ ครูต้องวางแผนจัดระบบการถ่ายทอดความรู้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าว ข้างต้น สรุปได้ว่า ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนของครู มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนของครูผู้สอนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3.1.2.2 บุคลิกภาพของครู

โรไมน์ (มิ่งขวัญ บุญยานันต์. 2546: 35; อ้างอิงจาก Romine. 1974:139-143) ได้จัดบรรยากาศเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ดีขึ้น พบว่าลักษณะสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ทำให้การสอนมีประสิทธิภาพประการหนึ่ง คือ บุคลิกของผู้สอน เช่น ผู้สอนเป็นคนกระฉับกระเฉง มีอารมณ์ขัน สนใจในวิชาที่สอนอย่างจริงจัง และเป็นกันเองกับผู้เรียน

บรอนเฟนเบรนเนอร์ (ทิสนา แชมมณี. 2545: 16-22; อ้างอิงจาก Bronfenbrenner. 1977) กล่าวว่า บริบททางการสอนในระดับไมโครหรือบริบททางการสอนระดับห้องเรียน คือบริบทของการสอนที่ใกล้ชิดกับผู้สอน-ผู้เรียนมากที่สุด และผู้สอน มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนหลายประการ เช่น ความรู้ความเข้าใจในสาระที่สอน ความสามารถในการสอน ความตั้งใจในการสอน เจตคติต่อการสอน ความรู้สึกต่อตัวผู้เรียน สภาพจิตใจของผู้สอน รวมไปถึงบุคลิกภาพของครูผู้สอน ก็เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าว ข้างต้น สรุปได้ว่า บุคลิกภาพของครู มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า บุคลิกภาพของครูผู้สอนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.3 การเตรียมการสอนของครู

โรไมน์ (มิ่งขวัญ บุญยานันต์. 2546: 35; อ้างอิงจาก Romine. 1974: 139-143) พบว่า การเตรียมการสอนของครู ส่งผลให้ลักษณะสภาพแวดล้อมและบรรยากาศเกี่ยวกับการสอนมีประสิทธิภาพ หากมีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ในวิชาที่เรียน รวมทั้งแนะนำหนังสืออ้างอิงต่าง ๆ ก็จะทำให้การสอนนั้นมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

สมบุรณ์ สงวนญาติ (2534:30) ได้อธิบายว่า การเรียนการสอนในห้องเรียน เป็นกระบวนการสื่อความหมายรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีองค์ประกอบครบ คือ มีครูเป็นผู้ส่ง เนื้อหาตามหลักสูตรคือสาร สื่อการเรียนการสอน กิจกรรม และวิธีการ คือ สื่อหรือช่องทางและนักเรียนคือผู้รับ โดยได้สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายในห้องเรียน ว่าเนื่องมาจากตัวครูในฐานะผู้ส่ง คือต้องวางแผนจัดระบบการส่ง ระบบการถ่ายทอดความรู้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน มีการเตรียมการสอน การเตรียมการสอนที่ดีจะส่งผลให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าว ข้างต้น สรุปได้ว่า การเตรียมการสอนของครู มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า การเตรียมการสอนของครูผู้สอนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.4 การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน

จากการศึกษาถึง ลักษณะสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ทำให้การสอนมีประสิทธิภาพของโรไมน์ (มิ่งขวัญ บุญยานันต์. 2546: 35; อ้างอิงจาก Romine. 1974: 139-143) พบว่า การที่ผู้สอนยอมรับฟังความคิดเห็น ตลอดจนผลงานของผู้เรียนอย่างมีเหตุผล มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมาก

เป็รื่อง กิจรัตน์กร (2544: 43-44) อธิบายว่า การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ อาชีวศึกษามีความสำคัญเพราะส่งผลต่อแนวคิด เจตคติพฤติกรรม และประสิทธิผลทางการเรียน อันจะทำให้ผู้เรียนประสบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยได้แบ่งสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้อาชีวศึกษาออกเป็น 2 ประเภท คือ 1. สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ (Physical Environment) และ 2. สภาพแวดล้อมทางจิตภาพ (Psychological Environment) ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวกับบรรยากาศ อารมณ์ สังคม ของบุคคลในชั้นเรียนหนึ่งๆ ได้แก่ ความรู้สึกอบอุ่น มั่นคง เมื่ออยู่ในห้องเรียน ความรู้สึกที่ตนเองเป็นที่ยอมรับ มีความสามารถ มีความปรารถนาจะเรียนรู้ หากครูผู้สอนตระหนักถึงความสำคัญของการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียน ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน จัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนที่เหมาะสม บรรยากาศในการเรียนดี นักเรียนได้รับการยอมรับจากครู และเพื่อนก็จะทำให้รู้สึกมั่นคงและปลอดภัย จะทำให้ส่งผลที่ดีต่อการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าว ข้างต้น สรุปได้ว่า การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3. ด้านสภาพแวดล้อม

3.1 สภาพแวดล้อมในห้องเรียน

โมเดลสิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยาของบรอนเฟนเบรนเนอร์ (ทิตนา แชมมณี 2545: 16-22; อ้างอิงจาก Bronfenbrenner. 1977) ได้อธิบายบริบทด้านการสอนและการศึกษา 3 ระดับ คือ 1. บริบททางการสอนในระดับไมโคร หรือบริบททางการสอนระดับห้องเรียน 2. บริบททางการสอนระดับเมโซ หรือ บริบททางการสอนในระดับโรงเรียนเป็นระบบที่กว้างขึ้น โดยมีห้องเรียนเป็นหน่วยหนึ่งของระบบโรงเรียน และ 3. บริบททางการสอนในระดับเอ็กโซ คือบริบทในระดับชุมชน โดยมีห้องเรียนเป็นหน่วยหนึ่งในระบบโรงเรียนและโรงเรียนเป็นหน่วยในระบบชุมชน สภาพแวดล้อมในห้องเรียนเป็นส่วนหนึ่งของบริบททางการสอนในระดับไมโคร ซึ่งเป็นบริบทของการสอนที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียนและผู้สอนมากที่สุด ได้แก่ แสง เสียง สี อากาศ ขนาดห้องเรียน อุปกรณ์การเรียน เป็นต้น ซึ่งตามแนวคิดของ บรอนเฟนเบรนเนอร์ กล่าวว่าการศึกษาส่งใดก็ตามโดยเฉพาะเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตจำเป็นต้องศึกษาหรือมองถึงบริบทของสิ่งนั้นด้วย จึงจะประสบความสำเร็จในการจัดการศึกษา ดังนั้นสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน จึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เป็รื่อง กิจรัตน์กร (2544:43-44) อธิบายว่า การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ อาชีวศึกษามีความสำคัญเพราะส่งผลต่อแนวคิด เจตคติพฤติกรรม และประสิทธิผลทางการเรียน อัน

จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยสามารถแบ่งประเภทของสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้วิชาชีพศึกษา ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ (Physical Environment) เป็นองค์ประกอบที่เห็นได้อย่างชัดเจน เป็นสภาพแวดล้อมทางวัตถุต่างๆ ได้แก่ สภาพห้องเรียนที่ควรมีขนาดเหมาะสม มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทสะดวก เป็นต้น

2) สภาพแวดล้อมทางจิตภาพ (Psychological Environment) ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวกับบรรยากาศอารมณ์ สังคมของบุคคลในชั้นเรียนหนึ่งๆ ได้แก่ ความรู้สึกอบอุ่นมั่นคงเมื่ออยู่ในห้องเรียน ความรู้สึกว่าตนเองเป็นที่ยอมรับ มีความสามารถ มีความปรารถนาจะเรียนรู้

ดังนั้นครูผู้สอนวิชาชีพศึกษาจึงควรตระหนักถึงความสำคัญของการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียน เพราะการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมมีผลต่อการเรียนการสอน

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าว ข้างต้น สรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมในห้องเรียน ส่งผลดีต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า สภาพแวดล้อมในห้องเรียนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3.2 การสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว

การ์ตเนอร์. (นุชนาฏ วรยศศรี. 2544: 25; อ้างอิงจาก Gardner. 1973:235-245) ได้จำแนกบทบาท ของบิดามารดาต่อการเรียนรู้ภาษาเป็น 2 ชนิด คือ

1) บทบาทที่ปรากฏการกระทำ (Active Role) บทบาทชนิดนี้ หมายถึงการที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองปรากฏการกระทำออกมา โดยการกระตุ้นนักเรียนให้เรียนภาษา สอนภาษา ให้กับนักเรียน ส่งเสริมความสำเร็จในการเรียน คอยดูแลสอดส่องให้นักเรียนทำการบ้าน และส่งเสริมให้นักเรียนทำทุกอย่างเกี่ยวกับการเรียนภาษาได้ดี ให้อาหารและให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

2) บทบาทที่ไม่ปรากฏการกระทำ (Passive Role) บทบาทชนิดนี้เป็นบทบาทที่ละเอียดอ่อน ตามความคิดของการ์ตเนอร์ บทบาทชนิดนี้ มีความสำคัญกว่าบทบาทของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ชนิดที่ปรากฏการกระทำ บทบาทชนิดนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเจตคติของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่มีต่อชุมชนที่ใช้ภาษาที่นักเรียนเรียน บทบาทชนิดนี้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษา

จากแนวคิดของการ์ตเนอร์ สรุปได้ว่า การได้รับการส่งเสริมจากครอบครัวมีความสำคัญและส่งผลต่อผลการเรียนของผู้เรียน แม้ว่าการส่งเสริมนั้นจะไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในห้องเรียนของนักเรียน แต่การส่งเสริมนี้มีผลทางด้านสังคม อารมณ์ การกระตุ้นสอดส่องสนใจ สนับสนุนและส่งเสริมนักเรียน เป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา

อารี สันทนต์ (2535: 13-14) ได้อธิบายถึงการพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ ว่าปัญญาจะพัฒนาขึ้นได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย ดังต่อไปนี้

1) สภาพทางชีววิทยาของบุคคล อันได้แก่ กรรมพันธุ์ หรือการกระทบกระเทือนทางสมองก่อนตั้งครรภ์ ระหว่างตั้งครรภ์ และเมื่อเกิดมาแล้ว

2) ประวัติชีวิตของแต่ละบุคคล อันได้แก่ ประสบการณ์ที่มีกับพ่อแม่ ครู พี่น้อง และเพื่อนฝูง ซึ่งอาจจะเป็นประสบการณ์ที่ช่วยพัฒนาปัญญา หรือทำให้การพัฒนาปัญญาชะงักงัน

3) พื้นฐานทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ตลอดจนเวลาและสถานที่ที่เกิดและเติบโตจะมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมปัญญาบางด้านและไม่ส่งเสริมบางด้าน

และกล่าวถึงตัวกระตุ้นและบั่นทอนปัญญา ที่เป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาของปัญญา 2 ประการ คือ ประสบการณ์ที่ช่วยตกผลึก และประสบการณ์ที่บั่นทอน โดยยกประสบการณ์ที่จะเป็นสิ่งแวดล้อมที่จะช่วยพัฒนา หรือบั่นทอนการพัฒนาของปัญญา ดังนี้

1) การมีอุปกรณ์ที่เหมาะสมหรือครูดี หากนักเรียนเกิดมายากจน อาจไม่มีทุนที่จะซื้อเครื่องดนตรี หรือเข้าเรียนพิเศษวิชาดนตรี ปัญญาทางดนตรีของนักเรียนก็อาจจะไม่มีโอกาสได้แสดงออก

2) องค์ประกอบทางประวัติศาสตร์ - วัฒนธรรม เช่น หากนักเรียนมีแนวโน้มและชอบวิชาคณิตศาสตร์ และสังคมในขณะนั้นกำลังส่งเสริมวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์อย่างสุดขีด มีทุนสนับสนุนอย่างมากมาย ปัญญาทางคณิตศาสตร์ของผู้เรียนก็จะพัฒนาได้มาก

3) องค์ประกอบทางภูมิศาสตร์ เช่น หากนักเรียนเกิดมาในท้องถิ่นที่เป็นไร่ นา นักเรียนอาจจะได้พัฒนาปัญญาทางกายมากกว่าเกิดมาในเมืองหลวง

4) องค์ประกอบทางครอบครัว เช่น หากนักเรียนอยากเป็นศิลปิน ช่างภาพ แต่พ่อแม่ต้องการให้นักเรียนเป็นนักกฎหมาย ผู้พิพากษา บางอิทธิพลของพ่อแม่อาจทำให้นักเรียนต้องพัฒนาทางด้านภาษา แต่ปัญญาทางด้านศิลปะก็จะไม่มีการพัฒนา

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคาดว่า องค์ประกอบของครอบครัว ในด้านการสนับสนุนของครอบครัว น่าจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

จากการศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนอาชีวศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่ายังไม่มีผลการวิจัยในเรื่องนี้โดยตรงมากนัก ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงนำปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีวัยใกล้เคียงกับนักเรียนอาชีวศึกษา และแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ของนักการศึกษาที่ค้นคว้ามาใช้ในการศึกษา ซึ่งได้สังเคราะห์และคัดเลือกปัจจัยที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันและสอดคล้องกับแนวคิดและผลงานวิจัยโดยแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านผู้เรียน ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน ความพร้อมของผู้เรียน แรงจูงใจในการเรียน ด้านครูผู้สอน ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน บุคลิกภาพของครู การเตรียมการสอน การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน และด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพแวดล้อมในห้องเรียน การสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2559 วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ในหมวดวิชาทักษะชีวิตของหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 แล้วทั้งสิ้นจำนวน 7 วิทยาลัยและมีนักเรียนจำนวน 1,409 คน

ตาราง 1 จำนวนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2
ปีการศึกษา 2559 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	จำนวนนักเรียน (คน)
1. วิทยาลัยเทคนิคดุสิต	66
2. วิทยาลัยการอาชีพนวมินทร์ราชูทิศ	89
3. วิทยาลัยเทคนิคราชสีห์ธาราม	148
4. วิทยาลัยการอาชีพกาญจนาภิเษกหนองจอก	229
5. วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร	230
6. วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง	248
7. วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี	399
รวมทั้งสิ้น	1,409

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2559 ที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201 ในหมวดวิชาทักษะชีวิตของหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 จำนวนจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Taro Yamane (เกียรติ สูดา ศรีสุข. 2553: 92) จากประชากร 1,409 คน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 312 คน และทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มจำนวนนักเรียนในวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของจำนวนนักเรียนในแต่ละวิทยาลัย ดังตาราง

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ขนาด ของ วิทยาลัย	วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร	จำนวน นักเรียน (คน)	วิทยาลัย ที่เป็น กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน กลุ่ม ตัวอย่าง (คน)
เล็ก	1. วิทยาลัยเทคนิคดุสิต	66	วิทยาลัยเทคนิคดุสิต	32
	2. วิทยาลัยการอาชีพพนมมิตราชูทิศ	89	วิทยาลัยเทคนิค	
	3. วิทยาลัยเทคนิคราชสีหราชาม	148	กาญจนภิเษก	
	4. วิทยาลัยการอาชีพกาญจนภิเษก		มหานคร	
กลาง	หนองจอก	229		
	5. วิทยาลัยเทคนิคกาญจนภิเษก			
	มหานคร	230		103
	6. วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง	248		
ใหญ่	7. วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี	399	วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี	177
	รวมทั้งสิ้น	1,409		312

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 จำนวน 1 ฉบับ แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ประกอบด้วย เพศ สาขาที่เรียน โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 4 ข้อ และตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ

1. ด้านที่ 1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน คือ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความพร้อมของผู้เรียน แรงจูงใจในการเรียน
2. ด้านที่ 2 ปัจจัยด้านครูผู้สอน คือ ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน บุคลิกภาพของครู การเตรียมการสอนของครู การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน

3. ด้านที่ 3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม คือ สภาพแวดล้อมในห้องเรียน การสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว

โดยมีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ โดยในแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

ระดับที่ 1 หมายถึง นักเรียนมีระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริง ในระดับน้อยสุด

ระดับที่ 2 หมายถึง นักเรียนมีระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับน้อย

ระดับที่ 3 หมายถึง นักเรียนมีระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับปานกลาง

ระดับที่ 4 หมายถึง นักเรียนมีระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับมาก

ระดับที่ 5 หมายถึง นักเรียนมีระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับมากที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อคำถามเชิงบวก

ระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับมากที่สุดให้	5 คะแนน
ระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับมากให้	4 คะแนน
ระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับปานกลางให้	3 คะแนน
ระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับน้อยให้	2 คะแนน
ระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับน้อยที่สุดให้	1 คะแนน

2. ข้อคำถามเชิงลบ

ระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับมากที่สุดให้	1 คะแนน
ระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับมากให้	2 คะแนน
ระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับปานกลางให้	3 คะแนน
ระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับน้อยให้	4 คะแนน
ระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับน้อยที่สุดให้	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

สำหรับตัวแปรปัจจัยที่มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ใช้เกณฑ์การแปลความหมายตามแนวทางของเบส (ไพวัน ดวงพะจัน. 2550; อ้างอิงจาก Best. 1983) มีรายละเอียด ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง ความคิดเห็นต่อเรื่องนั้นอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง ความคิดเห็นต่อเรื่องนั้นอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง ความคิดเห็นต่อเรื่องนั้นอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง ความคิดเห็นต่อเรื่องนั้นอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึง ความคิดเห็นต่อเรื่องนั้นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

โดยแบบสอบถามในตอนที่ 2 นี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ

ด้านที่ 1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน คือ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ข้อ ความพร้อมของผู้เรียน จำนวน 7 ข้อ และแรงจูงใจในการเรียน จำนวน 9 ข้อ

ด้านที่ 2 ปัจจัยด้านครูผู้สอน คือ ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน จำนวน 12 ข้อ บุคลิกภาพของครู จำนวน 10 ข้อ การเตรียมการสอนของครู จำนวน 10 ข้อ และการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน 5 ข้อ

ด้านที่ 3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม คือ สภาพแวดล้อมในห้องเรียน จำนวน 10 ข้อ และการสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว จำนวน 14 ข้อ

3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ได้แก่ แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความพร้อมของผู้เรียน แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียน แบบสอบถามความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนของครู แบบสอบถามเรื่องบุคลิกภาพของครู แบบสอบถามการเตรียมการสอนของครู แบบสอบถามการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในห้องเรียน และแบบสอบถามการสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
3. กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการจากแนวทางการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเขียนนิยามตามลักษณะที่ต้องการวัด
4. สร้างแบบสอบถามตามนิยามเชิงปฏิบัติการ โดยพิจารณาให้สอดคล้องครอบคลุมนิยามเชิงปฏิบัติการ

5. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน วิเคราะห์และตรวจสอบ เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมทางภาษา โดยผู้เชี่ยวชาญ ดังต่อไปนี้

5.1 อาจารย์โอภาส สุขหวาน	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5.2 อาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5.3 อาจารย์ ดร.สมลนิตย์ เกิดหนูวงศ์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5.4 นายพงศ์สิลป์ รัตนอุดม	วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี
5.5 นางภาณุททภา วงษากิตติกุล	วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร

โดยพิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามที่ได้นิยามไว้ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มี ดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) ตั้งแต่ 0.7 ขึ้นไป ซึ่งผลการพิจารณาพบว่า ตอนที่ 1 มีข้อคำถามผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 5 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

ตอนที่ 2

ด้านที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน

- เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากจำนวนข้อคำถาม 14 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่าน เกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 9 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.80 – 1.00
- ความพร้อมของผู้เรียน จากจำนวนข้อคำถาม 16 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 7 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.80 – 1.00
- แรงจูงใจในการเรียน จากจำนวนข้อคำถาม 11 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 10 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.80 – 1.00

ด้านที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านครูผู้สอน

- ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน จากจำนวนข้อคำถาม 12 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่าน เกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 12 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.80 – 1.00
- บุคลิกภาพของครู จากจำนวนข้อคำถาม 15 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 10 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.80 – 1.00
- การเตรียมการสอนของครู จากจำนวนข้อคำถาม 12 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ ทั้งหมด 10 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.80 – 1.00
- การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน จากจำนวนข้อคำถาม 12 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่าน เกณฑ์ทั้งหมด 5 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.80 – 1.00

ด้านที่ 3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม

- สภาพแวดล้อมในห้องเรียน จากข้อคำถาม 11 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 10 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.80 – 1.00
- การสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว จากข้อคำถาม 16 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่าน เกณฑ์ทั้งหมด 14 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.80 – 1.00

6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตร ชั้นปีที่ 2 ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

6.1 นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) จะได้ค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Corrected Item-Total Correlation) แล้วคัดเลือกข้อที่มีอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งได้

ด้านที่ 1 แบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน

- เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากจำนวนข้อคำถาม 9 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 5 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .273-.591
- ความพร้อมของผู้เรียน จากจำนวนข้อคำถาม 7 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 7 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .365-.638
- แรงจูงใจในการเรียน จากจำนวนข้อคำถาม 10 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 9 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .308-.634

ด้านที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านครูผู้สอน

- ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน จากจำนวนข้อคำถาม 12 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 12 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .359-.750
- บุคลิกภาพของครู จากจำนวนข้อคำถาม 10 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 10 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .550-.831
- การเตรียมการสอนของครู จากจำนวนข้อคำถาม 10 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 10 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .562-.796
- การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน จากจำนวนข้อคำถาม 5 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 5 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .499-.741

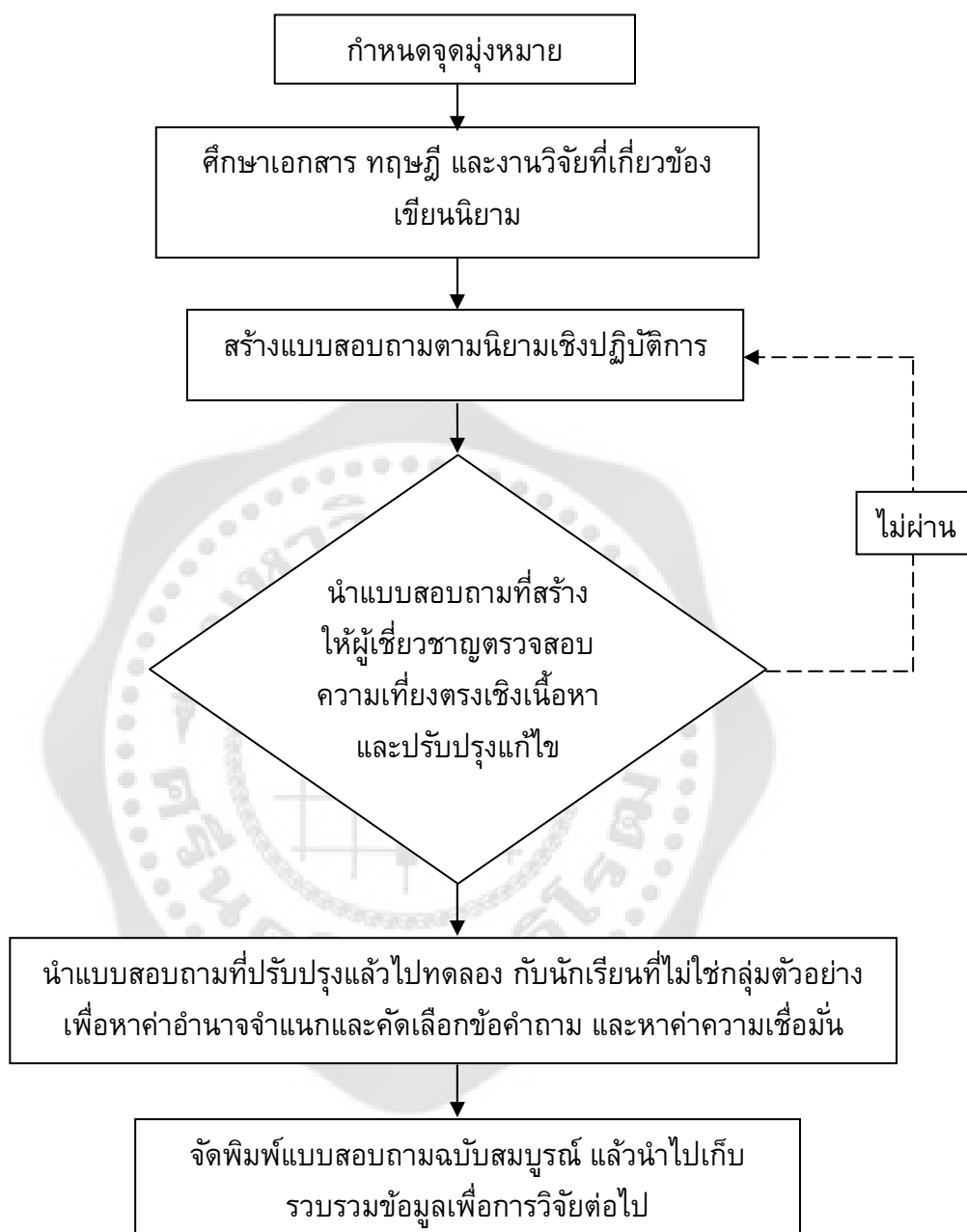
ด้านที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม

- สภาพแวดล้อมในห้องเรียน จากจำนวนข้อคำถาม 10 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 10 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .415-.6.22
- การสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว จากจำนวนข้อคำถาม 14 ข้อ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จำนวน 14 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .318-.577

6.2 นำแบบสอบถามที่ได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .973

7. จัดทำรูปเล่มฉบับสมบูรณ์ของแบบสอบถาม เพื่อนำไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังแสดงในภาพประกอบที่ 2

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล ตามขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้บริหารวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. นำหนังสือขออนุญาตในการเก็บข้อมูลยื่นต่อผู้บริหารวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งนัดหมาย วัน เวลา สถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. ผู้วิจัยจัดเตรียมแบบสอบถามที่เป็นเครื่องมือในการวิจัย ให้เพียงพอกับกลุ่มตัวอย่าง เมื่อถึงกำหนดเวลานัดหมาย ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตัวเอง ดำเนินการอธิบายชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจในการตอบแบบสอบถาม

4. นำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว มาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

5. นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความสมบูรณ์แล้ว ไปวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและรายงานผลการวิจัย

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่าง

ประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำที่ใช้ในการวิจัย ได้กลุ่มตัวอย่างโดยการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของทาโร ยามาเน (Yamane. 1973)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

2.1 ค่าร้อยละ

2.2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

2.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Regression)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2559 ที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง รหัสวิชา 2000-1201 ในหมวดวิชาทักษะชีวิตของหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 จำนวนทั้งสิ้น 312 คน ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ ได้ผลดังต่อไปนี้

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอเป็นลำดับดังต่อไปนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามและตัวแปรปัจจัย
2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1
3. ผลการวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามและตัวแปรปัจจัย ดังนี้
 - 1.1 ค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศสาขาวิชาที่ศึกษา ดังแสดงในตาราง 4
 - 1.2 ค่าร้อยละของตัวแปรปัจจัยความรู้พื้นฐานเดิม ดังแสดงในตารางที่ 5
 - 1.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยที่มีลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเติมข้อมูล ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ดังแสดงในตารางที่ 6
 - 1.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยที่มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 3 ค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม(จำนวน 312คน)

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน	
		คน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	266	85.30
	หญิง	46	14.70
สาขาวิชา	ช่างยนต์	53	16.99
	ช่างกลโรงงาน	30	9.61
	ช่างเชื่อมโลหะ	4	1.30
	ช่างไฟฟ้ากำลัง	92	29.48
	ช่างอิเล็กทรอนิกส์	62	19.87
	ช่างก่อสร้าง	68	21.79
	อื่นๆ	3	0.96

จากตาราง 3 พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 312 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 296 คน คิดเป็นร้อยละ 85.30และมีเพศหญิงจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 14.70 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาในประเภทวิชาอุตสาหกรรม สาขาช่างไฟฟ้ากำลัง มากที่สุดเป็นอันดับแรก (ร้อยละ 29.48) ช่างก่อสร้างเป็นอันดับที่สอง (ร้อยละ 21.29) และอิเล็กทรอนิกส์เป็นอันดับที่สาม (ร้อยละ 19.87)

ตาราง 4 ค่าร้อยละของตัวแปรความรู้พื้นฐานเดิม

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน	
		คน	ร้อยละ
ความรู้พื้นฐานเดิม	0-20 คะแนน	35	11.22
	21 – 40 คะแนน	199	63.78
	41 – 100 คะแนน	78	25.00

จากตาราง 4 พบว่าความรู้พื้นฐานเดิมด้านภาษาอังกฤษ โดยวัดจากคะแนนสอบ ONET วิชาภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนใหญ่ มีคะแนนอยู่ในระดับ 21-40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 63.78 และรองลงมามีคะแนนอยู่ในระดับ 41-100 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 25.00

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1

สภาพภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	$\bar{X}$	S.D.
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1	65.96	9.20

จากตาราง 5 พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 312 คน มีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 เท่ากับ 65.96 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.20 คะแนน

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยที่มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

ตัวแปรปัจจัย	$\bar{X}$	S.D.	การแปลความหมาย
เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.17	.81	ปานกลาง
ความพร้อมของผู้เรียน	3.01	.45	ปานกลาง
แรงจูงใจในการเรียน	3.18	.44	ปานกลาง
ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน	3.61	.63	มาก
บุคลิกภาพของครู	3.41	.59	ปานกลาง
การเตรียมการสอนของครู	3.21	.81	ปานกลาง
การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน	3.51	.72	มาก
สภาพแวดล้อมในห้องเรียน	1.99	.97	น้อย
การสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว	3.59	.74	มาก

จากตาราง 6 พบว่า ตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนและตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ตัวแปรเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน ตัวแปรบุคลิกภาพของครู และตัวแปรการเตรียมการสอนของครูมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	Y
ความรู้พื้นฐานเดิม (X ₁)	1.000										
เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X ₂)	-.018	1.000									
ความพร้อมของผู้เรียน (X ₃)	.084	.353**	1.000								
แรงจูงใจในการเรียน (X ₄)	.029	.599**	.614**	1.000							
ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน (X ₅)	.019	.505**	.617**	.656**	1.000						
บุคลิกภาพของครู (X ₆)	.008	.428**	.463**	.525**	.704**	1.000					
การเตรียมการสอนของครู (X ₇)	.038	.472**	.488**	.575**	.714**	.696**	1.000				
การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (X ₈)	.018	.454**	.443**	.508**	.718**	.733**	.712**	1.000			
สภาพแวดล้อมในห้องเรียน (X ₉)	-.027	.431**	.514**	.604**	.659**	.652**	.685**	.675**	1.000		
การสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว (X ₁₀)	.001	.423**	.494**	.588**	.569**	.577**	.588**	.603**	.670**	1.000	
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 (Y)	.530**	-.034	.063	-.046	.002	.023	.029	.025	-.026	.010	1.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรปัจจัยส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่ตัวแปรความรู้พื้นฐานเดิม (X_1) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 มากที่สุดซึ่งมีค่าเท่ากับ .530 ส่วนตัวแปรอื่นๆ พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ผลการวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 8 และตาราง 9

ตาราง 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
Regression	4195.053	4	3076.555	56.488	.000
Residual	18394.267	307	61.111		
total	26359.538	311			
R = .645 R ² = .578 R ² _{adj} = .573					

จากตาราง 8 พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางสถิติที่ระดับ .05 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 (Y) คือ ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน (X_3) ตัวแปรการเตรียมการสอนของครู (X_7) ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (X_8) ตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน (X_5) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .645 และกำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ที่มีการปรับแก้แล้ว (R^2_{adj}) มีค่าเท่ากับ .573 ซึ่งแสดงว่า ตัวแปรปัจจัยทั้ง 4 ตัวแปรร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงได้ร้อยละ 57.30

ตาราง 9 คำนำนั้ความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 และผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยจากค่า
Tolerance และค่า VIF

ตัวแปร	B	Std. Error	Beta	t	Sig.	Tolerance	VIF
(Constant)	45.875	4.405		10.414	.000		
ความพร้อมของผู้เรียน (X ₃) การเตรียมการสอนของครู	5.516	1.138	.273	4.847	.000	.905	1.105
(X ₇) การยอมรับความคิดเห็น	3.786	.815	.333	4.645	.000	.558	1.793
ของผู้เรียน (X ₈) ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่	-4.877	1.034	-.383	-4.718	.000	.435	2.296
สอน (X ₅)	2.334	.891	.159	2.620	.000	.778	1.285

จากตาราง 9 พบว่า จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยจากค่า Tolerance และค่า VIF ของปัจจัยตัวแปรทั้ง 4 พบว่า ค่า Tolerance อยู่ระหว่าง .435 ถึง .905 ซึ่งมีค่ามากกว่าศูนย์และไม่เข้าใกล้ศูนย์ แสดงว่าตัวแปรปัจจัยแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กันน้อย และเมื่อพิจารณาค่า VIF มีค่าตั้งแต่ 1.105 ถึง 2.296 ซึ่งมีค่าไม่เกิน 10 แสดงว่าตัวแปรปัจจัยแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กันน้อย ผลที่ได้จากค่า Tolerance และค่า VIF ให้ผลสอดคล้องกัน จึงสรุปได้ว่าตัวแปรที่ศึกษาไม่เกิดปัญหาความเป็นพหุสัมพันธ์ร่วม (Multicollinearity) สำหรับผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณพบว่า คำนำนั้ความสำคัญของตัวแปรปัจจัยส่งผลทั้งทางบวกและทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงเรียงลำดับจากมากไปน้อยได้แก่ ตัวแปรการเตรียมการสอนของครู (X₇) ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน (X₃) ตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน (X₅) โดยมีคำนำนั้ความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ .333 .273 และ .159 ตามลำดับ ในขณะที่ตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ได้แก่ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (X₈) โดยมีคำนำนั้ความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ -.383 จากผลสรุปดังกล่าวข้างต้น จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรปัจจัยมาเขียนเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในรูปของคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = 45.875 + 5.516X_3 + 3.786X_7 - 4.877X_8 + 2.334X_5$$

ในรูปของคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .273X_3 + .333X_7 - .383X_8 + .159X_5$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายและสมมุติฐาน

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 การกำหนดประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2559 วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ในหมวดวิชาทักษะชีวิตของหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 แล้วทั้งสิ้นจำนวน 7 วิทยาลัยและมีนักเรียนจำนวน 1,409 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ชั้นปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2559 ที่ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201 ในหมวดวิชาทักษะชีวิตของหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 คำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Taro Yamane (เกียรตินาคู ตรีสุข. 2553: 92) จากประชากร 1,409 คน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 312 คน และทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มจำนวนนักเรียนในวิทยาลัยที่เป็นตัวอย่างตามสัดส่วนของจำนวนนักเรียนในแต่ละวิทยาลัย เพื่อให้ได้ตัวแทนของประชากรที่ทำการศึกษา

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 จำนวน 1 ฉบับ แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ประกอบด้วย เพศ สาขาที่เรียน โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 2 ข้อ และแบบสอบถามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง รหัสวิชา 2000-1201 ปีการศึกษา 2558 และตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ซึ่งเป็นแบบเดิมข้อมูล จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิมของนักเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ

ด้านที่ 1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน คือ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ข้อ ความพร้อมของผู้เรียน จำนวน 7 ข้อ แรงจูงใจในการเรียน จำนวน 9 ข้อ

ด้านที่ 2 ปัจจัยด้านครูผู้สอน คือ ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน จำนวน 12 ข้อ บุคลิกภาพของครู จำนวน 10 ข้อ การเตรียมการสอนของครู จำนวน 10 ข้อ การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน จำนวน 5 ข้อ

ด้านที่ 3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม คือ สภาพแวดล้อมในห้องเรียน จำนวน 10 ข้อ การสนับสนุนทางด้านการเรียนของครอบครัว จำนวน 14 ข้อ

โดยมีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .973

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยผู้วิจัยติดต่อขอความอนุเคราะห์เข้าไปเก็บข้อมูล ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 วิทยาลัย ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 350 ฉบับ ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับคืนมา 312 ฉบับ

3.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บข้อมูลมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และทำการหาค่าสถิติพื้นฐาน วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม โดยใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) และวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ทั้งปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุป ได้ดังนี้

1. ด้านข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 312 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 85.30 และมีเพศหญิงจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 14.70 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาในประเภทวิชาอุตสาหกรรม สาขาช่างไฟฟ้ากำลัง มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 29.48 รองลงมาสาขาช่างก่อสร้าง คิดเป็นร้อยละ 21.79 และสาขาอิเล็กทรอนิกส์เป็นอันดับที่สาม คิดเป็นร้อยละ 19.87 ความรู้พื้นฐานเดิมด้านภาษาอังกฤษ โดยวัดจากคะแนนสอบ ONET วิชาภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนใหญ่ มีคะแนนอยู่ในระดับ 21-40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 63.78 และรองลงมามีคะแนนอยู่ในระดับ 41-100 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และมีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 เท่ากับ 65.96 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.20 คะแนน

2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรปัจจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่ตัวแปรความรู้พื้นฐานเดิม (X_1) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 มากที่สุดซึ่งมีค่าเท่ากับ .530 ส่วนตัวแปรอื่นๆ พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่ามีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.034

3. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางสถิติที่ระดับ .05 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 (Y) คือ ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน (X_3) ตัวแปรการเตรียมการสอนของครู (X_7) ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (X_8) ตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน (X_5) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .645 และกำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ที่มีการปรับแก้แล้ว (R^2_{adj}) มีค่าเท่ากับ .573 ซึ่งแสดงว่า ตัวแปรปัจจัยทั้ง 4 ตัวแปรรวมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงได้ร้อยละ 57.30

4. สำหรับผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณพบว่า ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยส่งผลทั้งทางบวกและทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ตัวแปรการเตรียมการสอนของครู (X_7) ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน (X_3) ตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน (X_5) โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ .333 .273 และ .159 ตามลำดับ ในขณะที่ตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ได้แก่ ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (X_8) โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ -.383 จากผลสรุปดังกล่าวข้างต้น จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรปัจจัยมาเขียนเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในรูปของคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ ดังนี้

ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = 45.875 + 5.516X_3 + 3.786X_7 - 4.877X_8 + 2.334X_5$$

ในรูปของคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .273X_3 + .333X_7 - .383X_8 + .159X_5$$

อภิปรายผล

จากการวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปราย ได้ดังนี้

1. จากผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ พบว่า มีทั้งปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านผู้เรียน ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ได้แก่ การเตรียมการสอนของครู (X_7) ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน (X_5) ความพร้อมของผู้เรียน (X_3) และการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (X_8) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานในการวิจัยที่ตั้งไว้ อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 การเตรียมการสอนของครู เป็นตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การที่ครูเตรียมการเรียนการสอนที่ดี จะส่งผลที่ดีต่อผลการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้เพราะ หากครูมีการเตรียมการเรียนการสอน เข้าสอนตรงเวลา จัดเตรียมสื่อการสอนต่างๆ ที่เหมาะสมและดึงดูดความสนใจจากผู้เรียนครูผู้สอนมีการทบทวนเนื้อหาเดิมก่อนการสอน ยกตัวอย่างประกอบการอธิบาย แนะนำแหล่งค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมและมีการสอบถามวัดความเข้าใจของผู้เรียนระหว่างเรียนอยู่เสมอ จะส่งผลให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการเรียนของนักเรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องแนวคิดทฤษฎีของโรโมน (มิ่งขวัญ บุญยานันท์. 2546: 35; อ้างอิงจาก Romine. 1974: 139-143) ที่ได้ทดลองจัดบรรยากาศเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ซึ่งพบว่า การเตรียมการสอนของครู ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจในวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน รวมทั้งการแนะนำหนังสืออ้างอิงต่างๆ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ส่วนการเรียนการสอนตามโมเดลของ บรอนเฟนเบรนเนอร์ (ทิตินา แชมมณี. 2545: 16-22; อ้างอิงจาก Bronfenbrenner. 1977) พบว่า ผู้สอน มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนหลายประการโดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอน การเตรียมการสอนและกระบวนการสอนซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน สมบูรณ์ สงวนญาติ (2534:30) ได้สรุปว่าการเตรียมการสอน การจัดเตรียมและเลือกใช้สื่อของครู เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายในห้องเรียน หรือการเรียนรู้ ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

1.2 ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนของครู เป็นตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การที่ครูมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน จบการศึกษาในด้านที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่สอนจนสามารถอธิบายเนื้อหาวิชาที่สอนได้อย่างชัดเจน พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบการอธิบาย ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่สอนได้อย่างละเอียด สามารถอธิบายวิชาที่สอนและเชื่อมโยงไปสู่วิชาอื่นเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจได้เป็นอย่างดี ตลอดจนถึงสรุปเนื้อหาสำคัญหลังการสอน และมอบหมายงานให้นักเรียนได้ทบทวนอย่างเหมาะสม ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของโรโมน ที่กล่าวว่า บรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนด้านการเตรียมการสอนของครูที่มีการเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ในวิชาที่เรียน รวมทั้งแนะนำหนังสือหรือเอกสารอ้างอิงต่างๆ ให้นักเรียนได้ไปศึกษา

เพิ่มเติม ช่วยส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้นได้ เช่นเดียวกับ โมเดลสิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยาของบรอนเฟนเบรนเนอร์ (ทิตนา แชมมณี 2545: 16-22; อ้างอิงจาก Bronfenbrenner. 1977) ที่อธิบายถึงบริบททางด้านการสอนและการศึกษาว่า ผู้สอนเป็นบริบททางการสอนที่ใกล้ชิดกับผู้เรียนมากที่สุด ครูผู้สอนมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนหลายประการ ความรู้ความเข้าใจในสาระที่สอนก็เป็นหนึ่งในนั้น หากครูมีความรู้ความเข้าใจในสาระที่สอนเป็นอย่างดีแล้ว ก็จะสามารถถ่ายทอดออกไปได้ดี นักเรียนก็สามารถรับรู้ได้ดี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะเพิ่มขึ้นด้วย นอกจากนี้ สมบูรณ์ สงวนญาติ (2534: 30) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนในห้องเรียนเป็นกระบวนการสื่อความหมายรูปแบบหนึ่ง ซึ่งครูผู้สอน ในฐานะผู้ส่งสาร เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสื่อความหมายในห้องเรียน ครูต้องมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่สอนเป็นอย่างดี จึงจะสามารถส่งสารไปถึงนักเรียน ซึ่งเป็นผู้รับสาร ได้เป็นอย่างดีและส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

1.3 ความพร้อมของผู้เรียนเป็นตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แสดงว่าผู้เรียนที่มีความพร้อมทางการเรียนภาษาอังกฤษ จะมีการวางแผน จัดตารางเวลา จัดเตรียมอุปกรณ์ แบ่งเวลาสำหรับการศึกษาบทเรียนล่วงหน้า และทบทวนบทเรียนก่อนการเรียน รวมไปถึงศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจบทเรียนมากขึ้น ซึ่งการเตรียมความพร้อมสำหรับการเรียนของผู้เรียนนี้จะส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้นสอดคล้องกับแนวคิดของคอนบราค (มาลี จุฑา. 2542: 70-71; อ้างอิงจาก Cronbach. 1954) ที่กล่าวว่า ความพร้อมของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบของการเรียนรู้ที่สำคัญ หากผู้เรียนได้เตรียมตัวให้พร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ อุปกรณ์การเรียนและสิ่งแวดล้อมให้พร้อมก่อนการเรียน จะช่วยให้การเรียนรู้ดำเนินไปได้ด้วยดี เมื่อการเรียนรู้ดำเนินไปได้ด้วยดี ผลสัมฤทธิ์ที่ตามมาก็จะดีตามไปด้วย สมบูรณ์ สงวนญาติ (2534:30) กล่าวว่า ผู้เรียนมีความสำคัญมากในการเรียนรู้ ไม่ว่าครูจะมีการถ่ายทอดความรู้ที่ดีเพียงใด ถ้านักเรียนไม่มีความพร้อม ไม่สนใจ ไม่เอาใจใส่ การเรียนรู้ก็จะไม่เกิดขึ้น ในทางกลับกัน หากผู้เรียนมีความพร้อมทางการเรียนทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สนใจและเอาใจใส่ก็จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะส่งผลไปถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นด้วย

1.4 การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน เป็นตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 อย่างมีนัยสำคัญที่ .05 แสดงว่าการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียนมาก ซึ่งอาจหมายถึงการสนใจสอบถาม คอยสอดส่องดูแลของครู คอยสอบถามความคิดเห็น หรือกระตุ้นให้เด็กแสดงความคิดเห็นออกมามากเกินไป มีผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงของนักเรียนเรียนลดลง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 15 – 18 ปี เป็นช่วงที่เป็นการพัฒนาการเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่มีความเป็นตัวของตัวเอง ต้องการอิสระเสรีภาพ ไม่ชอบอยู่ในกฎเกณฑ์กติกาใดๆ ชอบคิดเอง ทำเอง มีความคิดเป็นของตนเอง มีปฏิกิริยาตอบโต้ผู้ใหญ่ที่บีบบังคับสูง การที่ครูคอยติดตาม

สอบถามอาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ว่าถูกบีบบังคับ ทำให้เกิดการต่อต้าน มีความรู้สึกไม่ชอบ การเรียน ไม่อยากเรียน และไม่สนใจเรียน ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ด้านการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาพบว่า มีทั้งตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ได้แก่ตัวแปรความพร้อมของผู้เรียน ตัวแปรการเตรียมการสอนของครู ตัวแปรความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนและตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ได้แก่ ตัวแปรการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ประกอบการวางแผนนโยบายในการหาแนวทางส่งเสริม รวมทั้งนำไปใช้ส่งเสริมในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ตลอดจนส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาสูงขึ้น ดังนี้

1.1 ในระดับสูง ผู้บริหารที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวางแผนนโยบายทางการศึกษาในภาพรวม ผู้บริหารระดับสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้บริหารวิทยาลัย ควรให้ความสำคัญกับการส่งเสริม และฝึกอบรมครู ให้เป็นครูที่เชี่ยวชาญในด้านการจัดการเรียนการสอน มีการจัดเตรียมการสอนที่ดี และมีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ความสามารถอยู่เสมอ เมื่อครูเป็นครูที่มีคุณภาพ เชี่ยวชาญในการจัดการเรียนการสอนที่ดีแล้ว ก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นได้

1.2 ครูผู้สอน ควรมีการเตรียมการสอนให้พร้อมอยู่เสมอ มีการเลือกใช้สื่อที่เหมาะสมกับผู้เรียน รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในด้านการเรียนการสอน และศึกษาจิตวิทยาเกี่ยวกับผู้เรียน ทำความเข้าใจในตัวผู้เรียน เพื่อประโยชน์ในการเข้าถึง ช่วยให้ครูสามารถเลือกปรับวิธีการจัดการเรียนการสอน การใช้สื่อที่เหมาะสมกับผู้เรียนได้ ก็จะช่วยให้ผู้เรียนสนใจการเรียน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นในที่สุด

1.3 ครูแนะแนว หรืออาจารย์ที่ปรึกษา ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเล็งเห็นถึงความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตลอดจนดูแล เอาใจใส่ ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำในการเตรียมตัว การเตรียมความพร้อมในด้านการเรียนกับนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนได้ปฏิบัติ ให้นักเรียนได้รู้จักแบ่งเวลา และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์กับการเรียน ซึ่งจะช่วยส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนอาชีวศึกษา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการปฏิบัติหน้าที่ของครู ของนักเรียน ที่ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรรณิการ์ ภิมย์รัตน์. (2554). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. ถ่ายเอกสาร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556, 21 พฤษภาคม). ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง ให้ใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556.
- กระทรวงอุตสาหกรรม. (2554). แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. 2555-2574. กรุงเทพฯ: กระทรวงอุตสาหกรรม.
- กฤษดา ดีพิจารณา. (2554). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เอกสารจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนทิวไผ่งาม กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เกียรติสุดา ศรีสุข. (2553). ระเบียบวิธีวิจัย. เชียงใหม่: ภาควิชาประเมินผลและวิจัยการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จิรากุล พิพัฒน์ดิศักดิ์. (2548). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดบุรีรัมย์. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและวิธีการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- จิตราภรณ์ พงษ์มาลี. (2550). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูกับ ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 6. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหาร การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิราภรณ์ ตั้งกิตติภาภรณ์. (2556). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ฉัตรแก้ว เภาวิเศษ. (2556, ตุลาคม 2556 - มกราคม 2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. บริหารการศึกษาบัณฑิต. 14(1): 49.
- ชุตติกาญจน์ บุญญะธิติสุข. (2546). การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปริญญา นิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ชัยณรงค์ อินทรมีทรัพย์. (2543, เมษายน– มิถุนายน). ทฤษฎีการบุคคลไทยด้วยคุณภาพจริงหรือ.
วารสารการบริหารคน. 21(2):45-53.

ทิสนา แหมมณี. (2542, พฤษภาคม). การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง.
วารสารวิชาการ. 2(5):3-30.

----- . (2545). ศาสตร์การสอน:องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธวัชชัย ศุภดิษฐ์. (2556). ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนในระดับปริญญาโทของสถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ปีการศึกษา 2554. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร
ศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

นุชนาฏ วรยศศรี. (2544). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การ
อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นิลุบล เลิศวิบูลย์ชัย. (2549). การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการอ่าน และ
ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนใน
สังกัด กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ปัทมา วาสสามัคคี. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการ
สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์
กศ.ม. (วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เปรี๊ญ กิจรัตน์ภร. (2544). การจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา หน่วยที่ 8-15. นนทบุรี:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

พัชรินทร์ ทะวะระ. (2551). การศึกษาปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่าน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มพระนคร
เหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เพราพรรณ เปลี้นภู. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือพระจอมเกล้าธนบุรี.

มิ่งขวัญ บุญยานันต์. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. สาร
นิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ; บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนคริน
ทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

มาลี จุฬา. (2542). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.

มาลีนี้ จุฑะรพ. (2537). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.

- ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. (2539). การสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมี.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2530). จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วนิดา ดีแป้น. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พหุระดับ. กศ.ม. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา). เลย: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. ถ่ายเอกสาร.
- วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร. ประวัติโรงเรียน. สืบค้นเมื่อ 5 ตุลาคม 2558, จาก <http://www.ktcm.ac.th/?name=page&file=page&op=%BB%C3%D0%C7%D1%B5%D4%E2%C3%A7%E0%C3%D5%C2%B9>
- วิทยาลัยเทคนิคดุสิต. ประวัติวิทยาลัยเทคนิคดุสิต. สืบค้นเมื่อ 5 ตุลาคม 2558, จาก <http://www.dstc.ac.th/>
- วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี. ความเป็นมา. สืบค้นเมื่อ 5 ตุลาคม 2558, จาก <http://www.minburi.ac.th/index.php?mo=10&art=210841>
- ศักดิ์ สุนทรเสณี. (2531). เจตคติ. กรุงเทพฯ: รุ่งวัฒนา.
- สัจด์ อุทรานันท์. (2527). การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. ค่าสถิติพื้นฐานการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ ด้านอาชีวศึกษา (V-NET) ประจำปีการศึกษา 2555-2556. สืบค้นเมื่อ 20 กันยายน 2558, จาก <http://www.onetresult.niets.or.th/VNET/AnnouncementWeb/Notice/FrBasicStat.aspx>
- สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ. การจัดทำฐานข้อมูลดัชนีชี้วัดประสิทธิภาพอุตสาหกรรม. สืบค้นเมื่อ 30 กันยายน 2558, จาก http://www.ftpi.or.th/download/research-file/report_file/ReportPICS2007.pdf
- สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. (2554). ความเชื่อมโยงระหว่างสถานศึกษากับตลาดแรงงาน: คุณภาพผู้สำเร็จการศึกษา และการขาดแคลนแรงงานที่มีคุณภาพ. สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2558, จาก <http://tdri.or.th/priority-research/ye2011-s/>
- สมหวัง ครุรัตน์นะ. (2539). การออกแบบและพัฒนาระบบการสอน. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภาพร เกติยะ. (2558). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ในวิชาประวัติศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนแบบสืบสวนกับวิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สมบูรณ์ สงวนญาติ. (2534). เทคโนโลยีทางการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: การศาสนา กรมศาสนา.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2556, 15 พฤษภาคม). คำสั่งที่ 712/2556 เรื่อง อนุมัติหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556.
- . (2558). สถิติจำนวนนักเรียนนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2558 จำแนกตามประเภทวิชา และระดับชั้น. สืบค้นเมื่อ 1 ตุลาคม 2558, จาก <http://bms.vec.go.th>
- . (2556). หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 เล่ม 1 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน. (2557). ทักษะแห่งอนาคตใหม่: การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 คืออย่างไร ?. สืบค้นเมื่อ 1 ตุลาคม 2558, จาก <http://www.qlf.or.th/Home/Contents/417>
- สภาอุตสาหกรรม. (2558). ถนนสู่ AEC เพื่อ SMEs ไทย. สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2558, จาก <http://www.thai-aec.com/41#ixzz40LERqCcP>
- อัจฉรา สุขารมณ; และอรพินทร์ ชูชม. (2530). รายงานการวิจัยฉบับที่ 39 การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- อารี สันตหวิ. (2535). พหุปัญญาและการเรียนแบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: สมาคมเพื่อการศึกษาเด็ก.
- เอมอัชรา โคตรแก้ว, ผดุงชัย ภูพัฒน์; และอำนาจ ตั้งเจริญชัย. (2554. มิถุนายน-กันยายน). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *ครุศาสตร์อุตสาหกรรม*. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2558, จาก http://www.indeed.kmitl.ac.th/journal/index.php?option=com_content&view=article&id=75:-10-3-2554&catid=41:-3-1&Itemid=69
- Schwab, Klaus; & Sala-i-Martin, Xavier. (2014). The Global Competitiveness Report 2012-2013. *World Economic Forum*.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ
และหนังสือขอความอนุเคราะห์

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

อาจารย์โอภาส สุขหวาน	ภาควิชาการบริหารการศึกษา สาขาวิชาอุตสาหกรรมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุธันพรกุล	ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ ดร.สุมนิตย์ เกิดหนูวงศ์	ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
นายพงศ์ศิลป์ รัตนอุดม	รองผู้อำนวยการ วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
นางภาณัทททวงษา กิตติกุล	รองผู้อำนวยการ วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ที่ ศธ 0519.12/ 1507

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

11 มีนาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน นางภาณุททภา วงษากิตติกุล รักษาการผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร

เนื่องด้วย นางรสรินทร์ ปิ่นแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารและการจัดการ การศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ อาชีวศึกษา” โดยมี อาจารย์ ดร.ภาณุวัฒน์ ศิริพงษ์ศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางรสรินทร์ ปิ่นแก้ว และ ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดุซงญี โยเหลา)
ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 087 089 3217

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานบริหารและธุรการ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/ 1566

วันที่ 11 มีนาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสรินทร์ ปิ่นแก้ว นิสิตรระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารและการจัดการ
การศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง
“ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
อาชีวศึกษา” โดยมี อาจารย์ ดร.ภานุวัฒน์ ศิริพงษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ในการนี้
บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์โอภาส สุขหวาน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ทั้งนี้ สอบถาม
ข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 089 3217

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
นางสรินทร์ ปิ่นแก้ว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดุขฎิ โยเหลา)

ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย งานบริหารและธุรการ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/ 1509

วันที่ 11 มีนาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสรินทร์ ปิ่นแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารและการจัดการ การศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ อาชีวศึกษา” โดยมี อาจารย์ ดร.ภานุวัฒน์ ศิริพงษ์ศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.สุมนิตย์ เกิดหนูวงศ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ทั้งนี้ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 089 3217

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสรินทร์ ปิ่นแก้ว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดุขมัย โยเหลา)

ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ 1510

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๑ มีนาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี

เนื่องด้วย นางสรินทร์ ปิ่นแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารและการจัดการ การศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ อาชีวศึกษา” โดยมี อาจารย์ ดร.ภานุวัฒน์ ศิริพงษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ นายพงศ์ศิลป์ รัตนอุดม รองผู้อำนวยการฝ่ายบริหารทรัพยากร เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสรินทร์ ปิ่นแก้ว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ชุษฎี โยเหลา)
ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 089 3217

ที่ ศธ 0519.12/ 1510

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๑ มีนาคม 2559

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี

เนื่องด้วย นางสรินทร์ ปิ่นแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารและการจัดการ การศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรมวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา” โดยมี อาจารย์ ดร.ภานุวัฒน์ ศิริพงษ์ศ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิญานพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ นายพงศ์ศิลป์ รัตนอุดม รองผู้อำนวยการฝ่ายบริหารทรัพยากร เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสรินทร์ ปิ่นแก้ว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

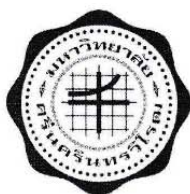
(รองศาสตราจารย์ ดร.ดุขฎิ โยเหลา)
ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 089 3217

ที่ ศธ 0519.12/ 4687

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๑ สิงหาคม 2559

เรื่อง ขออนุมัติขอความเห็นชอบข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษก มหานคร

เนื่องด้วย นางสรินทร์ ปิ่นแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารและการจัดการ การศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา” โดยมี อาจารย์ ดร.ภานุวัฒน์ ศิริบุบผะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุมัติขอความเห็นชอบข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียน ปวช. ชั้นปีที่ 2 ตอบแบบสอบถามเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่วิทยาลัยเทคนิค กาญจนาภิเษก มหานคร ในระหว่างเดือนสิงหาคม 2559 ถึงเดือนกันยายน 2559 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ ประสานงานในรายละเอียดดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

พิชญะ ๑ -

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 089 3217

ที่ ศธ 0519.12/ 4686

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๒ สิงหาคม 2559

เรื่อง ขออนุญาตขอทราบข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคสุโขทัย

เนื่องด้วย นางสรินทร์ ปิ่นแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารและการจัดการ การศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา” โดยมี อาจารย์ ดร.ภานุวัฒน์ ศิริพงษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขออนุญาตขอทราบข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียน ปวช. ชั้นปีที่ 2 ตอบแบบสอบถามเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่วิทยาลัยเทคนิคสุโขทัย ในระหว่างเดือนสิงหาคม 2559 ถึงเดือนกันยายน 2559 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียด ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

พิชญ์ ๑.

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 089 3217

ที่ ศธ 0519.12/ 4689

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒๒ สิงหาคม 2559

เรื่อง ขออนุมัติขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคมินบุรี

เนื่องด้วย นางรสรินทร์ ปิ่นแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารและการจัดการ การศึกษา (การบริหารการอาชีวศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา” โดยมี อาจารย์ ดร.ภานุวัฒน์ ศิริพงษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ นิสิตขออนุมัติขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียน ปวช. ชั้นปีที่ 2 ตอบแบบสอบถามเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่วิทยาลัยเทคนิคมินบุรี ในระหว่างเดือนสิงหาคม 2559 ถึงเดือนกันยายน 2559 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียด ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087 089 3217

ภาคผนวก ข

คุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ตาราง 10 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม เรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

รายการของความคิดเห็น		ค่าความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่าน					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
ตอนที่ 1								
1	เพศ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2	คะแนน ONET วิชาภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3	สาขาวิชาในประเภทวิชาอุตสาหกรรม	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4	รายได้ของผู้ปกครอง	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
5	คะแนนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 รหัสวิชา 2000-1201	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ตอนที่ 2								
ด้านที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน								
เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ								
1. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากสำหรับข้าพเจ้า		1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ		1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับการทำงาน		1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ		0	1	0	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้
5. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ		1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
6. ข้าพเจ้าต้องการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมมากกว่าที่กำหนดไว้ในหลักสูตร		1	0	0	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้
7. ข้าพเจ้าเชื่อว่าวิชาภาษาอังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต		1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการของความคิดเห็น	ค่าความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่าน					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
8. วิชาอื่นๆ มีความสำคัญต่อข้าพเจ้ามากกว่า วิชาภาษาอังกฤษ	1	1	1	-1	-1	0.20	ใช้ไม่ได้
9. วิชาภาษาอังกฤษไม่จำเป็นกับชีวิตประจำวัน	0	0	1	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้
10. วิชาภาษาอังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาส ได้รับการคัดเลือกเข้าทำงานสูง	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
11. ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับ ชีวิตประจำวัน	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
12. วิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเครียด และกังวล	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
13. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้า รู้เท่าทันสถานการณ์โลก	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
14. หากเลือกได้ ข้าพเจ้าจะไม่เรียน ภาษาอังกฤษ	0	1	1	0	1	0.60	ใช้ไม่ได้
ความพร้อมของผู้เรียน							
1. ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนก่อนเวลาเรียน	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
2. ข้าพเจ้าศึกษาเนื้อหาที่จะเรียนและทบทวน บทเรียนก่อนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3. ข้าพเจ้ามักจะง่วงนอนในเวลาเรียน	0	1	0	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้
4. ข้าพเจ้าเตรียมอุปกรณ์การเรียนทุกอย่าง พร้อมก่อนเรียน	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
5. ข้าพเจ้ามักจะลืมเมื่อครูให้เตรียมอุปกรณ์การ เรียน	0	1	1	0	1	0.60	ใช้ไม่ได้
6. ข้าพเจ้ามีพื้นฐานภาษาอังกฤษดี	-1	-1	0	1	1	0.00	ใช้ไม่ได้
7. ข้าพเจ้ามักกระตือรือร้นต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
8. ข้าพเจ้าจัดตารางเรียนทุกวัน	1	-1	1	1	0	0.40	ใช้ไม่ได้
9. ข้าพเจ้าส่งงานภายในกำหนดเวลาเสมอ	0	0	1	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการของความคิดเห็น	ค่าความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่าน					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
10. ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนในแต่ละสัปดาห์	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
11. ข้าพเจ้าแบ่งเวลาสำหรับการทบทวนบทเรียน และเวลาพักผ่อน	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
12. เวลาเข้าเรียนข้าพเจ้าตั้งใจฟัง และปฏิบัติ ตามคำแนะนำของผู้สอน	-1	0	1	1	1	0.40	ใช้ไม่ได้
13. ข้าพเจ้าศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจ บทเรียนมากขึ้น	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
แรงจูงใจในการเรียน							
1. ข้าพเจ้าเป็นคนมุ่งมั่นทำงานให้ประสบความสำเร็จ	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
2. ข้าพเจ้าพยายามทำคะแนนให้สูงสุดในชั้นเรียน	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
3. ข้าพเจ้าต้องการสื่อสารภาษาอังกฤษกับ ชาวต่างชาติได้	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4. ข้าพเจ้าต้องการได้รับคำชมเชยจากคนรอบข้าง	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
5. ข้าพเจ้ารีบทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือ การบ้านให้เสร็จโดยเร็ว	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
6. ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีเป็น คนเก่ง	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
7. ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษให้เก่งเพื่อจะ ได้ค่าตอบแทนสูง	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
8. ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในการ เรียน และจะพยายามอย่างเต็มที่	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
9. ข้าพเจ้ามักเปรียบเทียบผลงาน และผลการ เรียนกับผู้อื่น	0	0	0	1	1	0.40	ใช้ไม่ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการของความคิดเห็น	ค่าความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่าน					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
10. ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
11. เพื่อให้การเรียนประสบความสำเร็จ ข้าพเจ้าจะไม่ขาดเรียนโดยไม่มีเหตุผล	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ด้านที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านครูผู้สอน							
ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน							
1. ครูอธิบายเนื้อหาวิชาที่สอนได้อย่างชัดเจน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2. ครูยกตัวอย่างประกอบการอธิบายเนื้อหาต่างๆ ได้อย่างชัดเจน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3. ครูตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่สอนได้อย่างละเอียด ชัดเจน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4. ครูสรุปเนื้อหาสำคัญหลังการสอน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
5. ครูมอบหมายงานให้นักเรียนได้ทบทวนอย่างเหมาะสมกับเนื้อหา	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
6. ครูสอนเป็นขั้นตอนตามลำดับเนื้อหา	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
7. ครูผู้สอนจบการศึกษาในด้านที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่สอน	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
8. ครูสามารถอธิบายวิชาที่สอนเชื่อมโยงไปสู่วิชาอื่นได้อย่างละเอียด เข้าใจง่าย	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
9. ข้าพเจ้าสามารถเข้าใจในสิ่งที่ครูสอนได้ตั้งแต่การสอนในครั้งแรก	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
10. ครูสอดแทรกประสบการณ์และข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับเนื้อหาที่สอน	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
11. ครูแนะนำหนังสือ เอกสาร ตำรา และวิธีศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
12. ครูตอบคำถามได้ตรงกับเรื่องที่ต้องการถาม	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการของความคิดเห็น	ค่าความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่าน					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
บุคลิกภาพของครู ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ							
1. ขณะที่สอน ครูใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
2. ครูใจดี ให้คำปรึกษาและเป็นที่พึ่งให้กับนักเรียนทุกคนได้	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
3. ครูให้ความเอาใจใส่แก่นักเรียน	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
4. ครูมีความตั้งใจในการสอน	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
5. ครูพูดจาไพเราะ สุภาพกับนักเรียน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
6. ครูแต่งกายได้เหมาะสม	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
7. ครูให้ความเป็นกันเอง แนะนำเรื่องที่เป็นประโยชน์กับข้าพเจ้าในเรื่องส่วนตัว	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
8. ครูแสดงความรู้สึกห่วงใยนักเรียน	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
9. ครูให้ความช่วยเหลือในเรื่องการเรียนแก่นักเรียน	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
10. ครูมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่าย	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
11. ครูเข้าถึงยาก ข้าพเจ้าไม่กล้าปรึกษา หรือขอคำแนะนำจากครู	0	1	0	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้
12. ครูใช้วิธีการสอนแบบอธิบายตลอดทุกชั่วโมง	-1	1	-1	1	1	0.20	ใช้ไม่ได้
13. ครูมักจะบังคับ เป็นผู้ออกคำสั่ง	-1	1	1	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้
14. ครูสร้างบรรยากาศการเรียนการสอน ให้น่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ	-1	1	1	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้
การเตรียมการสอนของครู ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ							
1. ครูเข้าสอนตรงเวลา	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
2. ครูสอนโดยใช้สื่อต่างๆ เพื่อช่วยให้เข้าใจในเนื้อหาง่ายขึ้น	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการของความคิดเห็น	ค่าความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่าน					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
3. ครูชี้แจงหัวข้อเนื้อหาที่จะสอน	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
4. ครูสอนทบทวนเนื้อหาเดิมที่เกี่ยวข้องกันก่อนสอน	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
5. ครูยกตัวอย่างประกอบการอธิบายได้อย่างชัดเจน	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
6. ครูดำเนินการสอนตามลำดับเนื้อหา	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
7. ครูมีการสอบถามวัดความเข้าใจระหว่างเรียน	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
8. ครูมอบหมายงานให้ทำหลังจบการสอน	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
9. ครูสรุปเนื้อหาสำคัญหลังการสอน	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
10. ครูมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
11. ครูใช้สื่อการสอนที่ทันสมัย น่าสนใจ	0	1	0	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้
12. ครูไม่มีสื่อประกอบการสอน	-1	0	0	1	1	0.20	ใช้ไม่ได้
การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน							
1. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสซักถาม	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2. ครูรับฟังข้อซักถาม ถาม หรืออธิบายจนจบโดยไม่ขัดจังหวะ หรือให้หยุดพูด	0	1	0	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้
3. ครูถามความคิดเห็นของผู้เรียนเสมอ	1	1	0	1	0	0.60	ใช้ไม่ได้
4. ข้างเจ้าสามารถแสดงความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับครูได้	1	1	1	0	-1	0.40	ใช้ไม่ได้
5. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นได้	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
6. หากต้องการแสดงความคิดเห็นข้างเจ้าสามารถยกมือขออนุญาตพูดแสดงความคิดเห็นได้ทันที	0	1	0	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้
7. การจัดการเรียนการสอน เป็นรูปแบบ ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนช่วยกันแสดงความคิดเห็นในหัวข้อที่เรียน	0	1	0	1	1	0.60	ใช้ไม่ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการของความคิดเห็น	ค่าความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่าน					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
8. ครูแจ้งวิธี และเกณฑ์การวัดผล ประเมินผล ให้ทราบก่อนทุกครั้ง	0	0	-1	1	1	0.20	ใช้ไม่ได้
9. ครูเข้าใจในตัวผู้เรียน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
10. ครูมีความเห็นใจ และให้อภัย หลังจากที่ได้ฟังคำชี้แจงของนักเรียน	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
11. หากนักเรียนทำผิดกฎ ครูจะยึดมั่นตามกฎระเบียบ อย่างเคร่งครัด แม้นักเรียนจะชี้แจงถึงสาเหตุ	-1	1	-1	1	1	0.20	ใช้ไม่ได้
12. นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับครูได้	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ด้านที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม							
สภาพแวดล้อมในห้องเรียน							
1. ห้องเรียนข้าพเจ้ามีแสงสว่างเพียงพอ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2. ห้องเรียนของข้าพเจ้าอากาศไม่ร้อนอบอ้าวจนเกินไป	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
3. ห้องเรียนข้าพเจ้าเงียบสงบ เหมาะแก่การเรียน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4. ห้องเรียนข้าพเจ้าเหมาะสำหรับการเรียนรู้จากสื่อวีดิทัศน์	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
5. ห้องเรียน หรือห้องปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษ มีอุปกรณ์เพียงพอสำหรับนักเรียนทุกคน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
6. ห้องเรียนของข้าพเจ้ามีอุปกรณ์อำนวยความสะดวก	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
7. ห้องเรียนของข้าพเจ้าไม่มีกลิ่นรบกวนจากภายนอก	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
8. ห้องเรียนมีสื่อ หรืออุปกรณ์ที่ช่วยให้สะดวกต่อการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อินเทอร์เน็ต	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการของความคิดเห็น	ค่าความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่าน					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
9. ห้องเรียนหรือห้องปฏิบัติการมีอุปกรณ์ และสื่อ เพียงพอสำหรับนักเรียนทุกคน	1	0	1	-1	1	0.40	ใช้ไม่ได้
10. ห้องเรียนมีความสะอาด ถูกสุขลักษณะ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
11. ห้องเรียนหรือห้องปฏิบัติการมีความเหมาะสม ต่อการเรียน และการฝึกปฏิบัติ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
การสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว							
1. ผู้ปกครองเห็นด้วยกับการเลือกเรียน ภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
2. ผู้ปกครองช่วยเตือนให้ข้าพเจ้าสนใจ และเอาใจ ใส่วิชาภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3. ผู้ปกครองส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเรียนพิเศษวิชา ภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4. ผู้ปกครองให้เงินข้าพเจ้าซื้ออุปกรณ์หรือ เครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ ข้าพเจ้า	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
5. ผู้ปกครองพาข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้ ภาษาอังกฤษ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
6. ผู้ปกครองให้ความสนใจ สอบถามเกี่ยวกับการ เรียนของข้าพเจ้า	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
7. ผู้ปกครองชมเชย และให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้าทำ คะแนนสอบได้ดี	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
8. ผู้ปกครองตรวจดูการทำงานที่ได้รับมอบหมาย จากครู	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
9. ผู้ปกครองให้กำลังใจหากข้าพเจ้าแสดงความ ท้อแท้ทางการเรียน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
10. ผู้ปกครองเข้าร่วมประชุมที่เกี่ยวข้องกับการ เรียนของข้าพเจ้า	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการของความคิดเห็น	ค่าความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่าน					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
11. ผู้ปกครองให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
12. ผู้ปกครองของข้าพเจ้ามักจะนำข่าวสารเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษมาบอกให้ข้าพเจ้าเสมอ	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
13. ผู้ปกครองของข้าพเจ้าเห็นว่าภาษาอังกฤษสำคัญมากสำหรับการทำงาน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
14. ข้าพเจ้าต้องทำงานพิเศษ เพื่อหาเงินทุนในการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเรียนด้วยตนเอง	1	0	1	0	1	0.60	ใช้ไม่ได้
15. ผู้ปกครองข้าพเจ้าสนับสนุนให้เข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเสมอ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 11 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม

	ค่า r	แปลผล
ด้านที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน		
เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ		
1. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากสำหรับข้าพเจ้า (A1)	-.239	ใช้ไม่ได้
2. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ (A2)	.010	ใช้ไม่ได้
3. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับการทำงาน (A3)	.186	ใช้ไม่ได้
4. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (A4)	.437	ใช้ได้
5. ข้าพเจ้าเชื่อว่าวิชาภาษาอังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต (A5)	.273	ใช้ได้
6. วิชาภาษาอังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้รับการคัดเลือกเข้าทำงานสูง (A6)	.366	ใช้ได้
7. ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับชีวิตประจำวัน (A7)	.591	ใช้ได้
8. วิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเครียด และกังวล (A8)	-.001	ใช้ไม่ได้
9. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ารู้เท่าทันสถานการณ์โลก (A9)	.532	ใช้ได้
ความพร้อมของผู้เรียน		
1. ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนก่อนเวลาเรียน(B1)	.447	ใช้ได้
2. ข้าพเจ้าศึกษาเนื้อหาที่จะเรียนและทบทวนบทเรียนก่อนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (B2)	.489	ใช้ได้
3. ข้าพเจ้าเตรียมอุปกรณ์การเรียนทุกอย่างพร้อมก่อนเรียน (B3)	.545	ใช้ได้
4. ข้าพเจ้ามักกระตือรือร้นต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (B4)	.594	ใช้ได้
5.ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนในแต่ละสัปดาห์ (B5)	.638	ใช้ได้
6.ข้าพเจ้าแบ่งเวลาสำหรับการทบทวนบทเรียน และเวลาพักผ่อน (B6)	.365	ใช้ได้
7.ข้าพเจ้าศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจบทเรียนมากขึ้น (B7)	.554	ใช้ได้
แรงจูงใจในการเรียน		
1. ข้าพเจ้าเป็นคนมุ่งมั่นทำงานให้ประสบความสำเร็จ (C1)	.375	ใช้ได้
2. ข้าพเจ้าพยายามทำคะแนนให้สูงสุดในชั้นเรียน (C2)	.367	ใช้ได้
3. ข้าพเจ้าต้องการสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติได้ (C3)	.144	ใช้ไม่ได้
4. ข้าพเจ้าต้องการได้รับคำชมเชยจากคนรอบข้าง (C4)	.634	ใช้ได้
5. ข้าพเจ้ารีบทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือการบ้านให้เสร็จโดยเร็ว (C5)	.525	ใช้ได้

ตาราง 11 (ต่อ)

	ค่า r	แปลผล
6. ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีเป็นคนเก่ง (C6)	.563	ใช้ได้
7. ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษให้เก่งเพื่อจะได้คำตอบแทนสูง (C7)	.428	ใช้ได้
8. ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน และจะพยายามอย่างเต็มที่ (C8)	.445	ใช้ได้
9. ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น(C9)	.417	ใช้ได้
10. เพื่อให้การเรียนประสบความสำเร็จ ข้าพเจ้าจะไม่ขาดเรียนโดยไม่มีเหตุผล (C10)	.308	ใช้ได้
ด้านที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านครูผู้สอน		
ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน		
1. ครูอธิบายเนื้อหาวิชาที่สอนได้อย่างชัดเจน (D1)	.562	ใช้ได้
2. ครูยกตัวอย่างประกอบการอธิบายเนื้อหาต่างๆ ได้อย่างชัดเจน (D2)	.645	ใช้ได้
3. ครูตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่สอนได้อย่างละเอียด ชัดเจน (D3)	.488	ใช้ได้
4. ครูสรุปเนื้อหาสำคัญหลังการสอน(D4)	.517	ใช้ได้
5. ครูมอบหมายงานให้นักเรียนได้ทบทวนอย่างเหมาะสมกับเนื้อหา (D5)	.584	ใช้ได้
6. ครูสอนเป็นขั้นตอนตามลำดับเนื้อหา (D6)	.662	ใช้ได้
7. ครูผู้สอนจบการศึกษาในด้านที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่สอน (D7)	.359	ใช้ได้
8. ครูสามารถอธิบายวิชาที่สอนเชื่อมโยงไปสู่วิชาอื่นได้อย่างละเอียด เข้าใจง่าย (D8)	.707	ใช้ได้
9. ข้าพเจ้าสามารถเข้าใจในสิ่งที่ครูสอนได้ตั้งแต่การสอนในครั้งแรก (D9)	.750	ใช้ได้
10. ครูสอดแทรกประสบการณ์และข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเนื้อหาที่สอน (D10)	.726	ใช้ได้
11. ครูแนะนำหนังสือ เอกสาร ตำรา และวิธีศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม (D11)	.570	ใช้ได้
12. ครูตอบคำถามได้ตรงกับเรื่องที่ต้องการถาม (D12)	.709	ใช้ได้
บุคลิกภาพของครู ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ		
1. ขณะที่สอน ครูใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม (E1)	.550	ใช้ได้
2. ครูใจดี ให้คำปรึกษาและเป็นที่พึ่งให้กับนักเรียนทุกคนได้ (E2)	.708	ใช้ได้
3. ครูให้ความสนใจใส่แก่นักเรียน (E3)	.739	ใช้ได้
4. ครูมีความตั้งใจในการสอน (E4)	.789	ใช้ได้
5. ครูพูดจาไพเราะ สุภาพกับนักเรียน (E5)	.731	ใช้ได้

ตาราง 11 (ต่อ)

	ค่า r	แปลผล
6. ครูแต่งกายได้เหมาะสม (E6)	.668	ใช้ได้
7. ครูให้ความเป็นกันเอง แนะนำเรื่องที่เป็นประโยชน์กับข้าพเจ้าในเรื่องส่วนตัว (E7)	.831	ใช้ได้
8. ครูแสดงความรู้สึกห่วงใยนักเรียน (E8)	.728	ใช้ได้
9. ครูให้ความช่วยเหลือในเรื่องการเรียนแก่นักเรียน (E9)	.668	ใช้ได้
10. ครูมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่าย (E10)	.631	ใช้ได้
การเตรียมการสอนของครู ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ		
1. ครูเข้าสอนตรงเวลา (F1)	.636	ใช้ได้
2. ครูสอนโดยใช้สื่อต่างๆ เพื่อช่วยให้เข้าใจในเนื้อหาง่ายขึ้น (F2)	.743	ใช้ได้
3. ครูชี้แจงหัวข้อเนื้อหาที่จะสอน (F3)	.678	ใช้ได้
4. ครูสอนทบทวนเนื้อหาเดิมที่เกี่ยวข้องกันก่อนสอน (F4)	.709	ใช้ได้
5. ครูยกตัวอย่างประกอบการอธิบายได้อย่างชัดเจน (F5)	.565	ใช้ได้
6. ครูดำเนินการสอนตามลำดับเนื้อหา (F6)	.796	ใช้ได้
7. ครูมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (F7)	.660	ใช้ได้
8. ครูมอบหมายงานให้ทำหลังจบการสอน (F8)	.562	ใช้ได้
9. ครูสรุปเนื้อหาสำคัญหลังการสอน (F9)	.661	ใช้ได้
10. ครูมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (F10)	.590	ใช้ได้
การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน		
1. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสซักถาม (G1)	.620	ใช้ได้
2. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นได้ (G2)	.741	ใช้ได้
3. ครูเข้าอกเข้าใจในตัวผู้เรียน (G3)	.732	ใช้ได้
4. ครูมีความเห็นใจ และให้อภัย หลังจากที่ได้ฟังคำชี้แจงของนักเรียน (G4)	.499	ใช้ได้
5. นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับครูได้ (G5)	.670	ใช้ได้
ด้านที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม		
สภาพแวดล้อมในห้องเรียน		
1. ห้องเรียนข้าพเจ้ามีแสงสว่างเพียงพอ (H1)	.487	ใช้ได้
2. ห้องเรียนของข้าพเจ้าอากาศไม่ร้อนอบอ้าวจนเกินไป (H2)	.523	ใช้ได้
3. ห้องเรียนข้าพเจ้าเงียบสงบ เหมาะแก่การเรียน (H3)	.458	ใช้ได้

ตาราง 11 (ต่อ)

	ค่า r	แปลผล
4. ห้องเรียนข้าพเจ้าเหมาะสำหรับการเรียนรู้จากสื่อวีดิทัศน์ (H4)	.604	ใช้ได้
5. ห้องเรียน หรือห้องปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษ มีอุปกรณ์เพียงพอสำหรับนักเรียนทุกคน (H5)	.569	ใช้ได้
6. ห้องเรียนของข้าพเจ้ามีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกถ้วน (H6)	.508	ใช้ได้
7. ห้องเรียนของข้าพเจ้าไม่มีกลิ่นรบกวนจากภายนอก (H7)	.550	ใช้ได้
8. ห้องเรียนมีสื่อ หรืออุปกรณ์ที่ช่วยให้สะดวกต่อการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อินเทอร์เน็ต (H8)	.415	ใช้ได้
9. ห้องเรียนมีความสะอาด ถูกสุขลักษณะ (H9)	.569	ใช้ได้
10. ห้องเรียนหรือห้องปฏิบัติการมีความเหมาะสมต่อการเรียน และการฝึกปฏิบัติ (H10)	.622	ใช้ได้
การสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว		
1. ผู้ปกครองเห็นด้วยกับการเลือกเรียนภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า (I1)	.367	ใช้ได้
2. ผู้ปกครองช่วยเตือนให้ข้าพเจ้าสนใจ และเอาใจใส่วิชาภาษาอังกฤษ (I2)	.323	ใช้ได้
3. ผู้ปกครองส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษ (I3)	.359	ใช้ได้
4. ผู้ปกครองให้เงินข้าพเจ้าซื้ออุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษให้ข้าพเจ้า (I4)	.347	ใช้ได้
5. ผู้ปกครองพาข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ (I5)	.400	ใช้ได้
6. ผู้ปกครองให้ความสนใจ สอบถามเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้า (I6)	.318	ใช้ได้
7. ผู้ปกครองชมเชย และให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบได้ดี (I7)	.319	ใช้ได้
8. ผู้ปกครองตรวจดูการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากครู (I8)	.503	ใช้ได้
9. ผู้ปกครองให้กำลังใจหากข้าพเจ้าแสดงความท้อแท้ทางการเรียน (I9)	.508	ใช้ได้
10. ผู้ปกครองเข้าร่วมประชุมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของข้าพเจ้า (I10)	.537	ใช้ได้
11. ผู้ปกครองให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (I11)	.577	ใช้ได้
12. ผู้ปกครองของข้าพเจ้ามักจะนำข่าวสารเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษมาบอกให้ข้าพเจ้าเสมอ (I12)	.500	ใช้ได้
13. ผู้ปกครองของข้าพเจ้าเห็นว่าภาษาอังกฤษสำคัญมากสำหรับการทำงาน (I13)	.445	ใช้ได้
14. ผู้ปกครองข้าพเจ้าสนับสนุนให้เข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเสมอ (I14)	.343	ใช้ได้

ภาคผนวก ค

เครื่องมือวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 โดยแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 โดยแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

ด้านที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน

ด้านที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านครูผู้สอน

ด้านที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม

วิธีตอบ

1. นักเรียนอ่านคำอธิบายให้เข้าใจ
2. คำตอบทุกข้อไม่มีถูกไม่มีผิด ขอให้ตอบตามความคิดเห็นหรือตามสภาพความเป็นจริงให้มากที่สุด ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาเป็นอย่างมาก
3. สำหรับการตอบในตอนที่ 2 มีวิธีการตอบ ดังนี้
 - ระดับ 1 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับน้อยที่สุด
 - ระดับ 2 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับน้อย
 - ระดับ 3 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับปานกลาง
 - ระดับ 4 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับมาก
 - ระดับ 5 หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงในระดับมากที่สุด
4. ขอให้นักเรียนตอบคำถามทุกข้อ โดยใช้เวลาในการตอบคำถาม 15 นาที
5. คำตอบของนักเรียนจะไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน และจะเก็บข้อมูลนี้ไว้เป็นความลับ ผู้วิจัยขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่ให้ความอนุเคราะห์สละเวลาตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

นางรสรินทร์ ปิ่นแก้ว

นิสิตปริญญาโท สาขาบริหารและการจัดการการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับข้อมูลของตนเองมากที่สุด

1. เพศ

- ☐ ชาย
☐ หญิง

2. คะแนน ONET วิชาภาษาอังกฤษเมื่อนักเรียน เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อยู่ในช่วงคะแนนใด

- ☐ 0-20 คะแนน
☐ 21-40 คะแนน
☐ 41-100 คะแนน

3. นักเรียนกำลังศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม ในสาขา

- ☐ ช่างยนต์
☐ ช่างกลโรงงาน
☐ ช่างเชื่อมโลหะ
☐ ช่างไฟฟ้ากำลัง
☐ ช่างอิเล็กทรอนิกส์
☐ ช่างก่อสร้าง
☐ ช่างพิมพ์
☐ เมคคาทรอนิกส์
☐ อื่นๆ โปรดระบุ

4. ผู้ปกครองที่เป็นผู้ดูแลค่าใช้จ่ายในการเรียนให้นักเรียน มีรายได้ เฉลี่ยประมาณ

- ☐ ต่ำกว่า 10,000 บาท
☐ 10,000 – 15,000 บาท
☐ 15,001 – 22,000 บาท
☐ 22,001 – 30,000 บาท
☐ มากกว่า 30,000 บาท

5. นักเรียนได้คะแนนรวมวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 คะแนน

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นหรือตรงกับสภาพความเป็นจริงของตนเองมากที่สุด

ประเด็น	ระดับความคิดเห็นหรือตามสภาพความเป็นจริง				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
ด้านที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนเองเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
1. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
2. ข้าพเจ้าเชื่อว่าวิชาภาษาอังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต					
3. วิชาภาษาอังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้รับการคัดเลือกเข้าทำงานสูง					
4. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับชีวิตประจำวัน					
5. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ารู้เท่าทันสถานการณ์โลก					
ความพร้อมของผู้เรียน					
1. ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนก่อนเวลาเรียน					
2. ข้าพเจ้าศึกษาเนื้อหาที่จะเรียนและทบทวนบทเรียนก่อนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
3. ข้าพเจ้าเตรียมอุปกรณ์การเรียนทุกอย่างพร้อมก่อนเรียน					
4. ข้าพเจ้ากระตือรือร้นต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
5. ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนในแต่ละสัปดาห์					
6. ข้าพเจ้าแบ่งเวลาสำหรับการทบทวนบทเรียนและเวลาพักผ่อน					
7. ข้าพเจ้าศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจบทเรียนมากขึ้น					

ประเด็น	ระดับความคิดเห็นหรือตามสภาพความเป็นจริง				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
แรงจูงใจในการเรียน					
1. ข้าพเจ้าเป็นคนมุ่งมั่นทำงานให้ประสบความสำเร็จ					
2. ข้าพเจ้าพยายามทำคะแนนให้สูงสุดในชั้นเรียน					
3. ข้าพเจ้าต้องการได้รับคำชมเชยจากคนรอบข้าง					
4. ข้าพเจ้ารีบทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือการบ้านให้เสร็จโดยเร็ว					
5. ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีเป็นคนเก่ง					
6. ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษให้เก่งเพื่อจะได้ค่าตอบแทนสูง					
7. ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน และจะพยายามอย่างเต็มที่					
8. ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น					
9. เพื่อให้การเรียนประสบความสำเร็จ ข้าพเจ้าจะไม่ขาดเรียนโดยไม่มีเหตุผล					
ด้านที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านครูผู้สอน ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน					
1. ครูอธิบายเนื้อหาวิชาที่สอนได้อย่างชัดเจน					
2. ครูยกตัวอย่างประกอบการอธิบายเนื้อหาต่างๆ ได้อย่างชัดเจน					
3. ครูตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่สอนได้อย่างละเอียดชัดเจน					
4. ครูสรุปเนื้อหาสำคัญหลังการสอน					
5. ครูมอบหมายงานให้นักเรียนได้ทบทวนอย่างเหมาะสมกับเนื้อหา					
6. ครูสอนเป็นขั้นตอนตามลำดับเนื้อหา					
7. ครูผู้สอนจบการศึกษาในด้านที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่สอน					

ประเด็น	ระดับความคิดเห็นหรือตามสภาพความเป็นจริง				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
8. ครูสามารถอธิบายวิชาที่สอนเชื่อมโยงไปสู่วิชาอื่นได้อย่างละเอียด เข้าใจง่าย					
9. ข้าพเจ้าสามารถเข้าใจในสิ่งที่ครูสอนได้ตั้งแต่การสอนในครั้งแรก					
10. ครูสอดแทรกประสบการณ์และข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่สอน					
11. ครูแนะนำหนังสือ เอกสาร ตำรา และวิธีศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม					
12. ครูตอบคำถามได้ตรงกับเรื่องที่ต้องการถาม					
บุคลิกภาพของครู					
1. ขณะสอน ครูใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม					
2. ครูใจดี ให้คำปรึกษาและเป็นที่พึ่งให้กับนักเรียนทุกคนได้					
3. ครูให้ความเอาใจใส่แก่นักเรียน					
4. ครูมีความตั้งใจในการสอน					
5. ครูพูดจาไพเราะ สุภาพ กับนักเรียน					
6. ครูแต่งกายได้เหมาะสม					
7. ครูให้ความเป็นกันเอง แนะนำเรื่องที่เป็นประโยชน์กับข้าพเจ้า ในเรื่องส่วนตัว					
8. ครูแสดงความรู้สึกรักห่วงใยนักเรียน					
9. ครูให้ความช่วยเหลือในเรื่องการเรียนแก่นักเรียน					
10. ครูมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่าย					
การเตรียมการสอนของครู					
1.ครูเข้าสอนตรงเวลา					
2. ครูสอนโดยใช้สื่อต่างๆ เพื่อช่วยให้เข้าใจในเนื้อหาง่ายขึ้น					
3. ครูชี้แจงหัวข้อเนื้อหาที่จะสอน					

ประเด็น	ระดับความคิดเห็นหรือตามสภาพความเป็นจริง				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
4. ครูสอนทบทวนเนื้อหาเดิมที่เกี่ยวข้องกันก่อนสอน					
5. ครูยกตัวอย่างประกอบการอธิบายได้อย่างชัดเจน					
6. ครูดำเนินการสอนตามลำดับเนื้อหา					
7. ครูมีการสอบถามวัดความเข้าใจระหว่างเรียน					
8. ครูมอบหมายงานให้ทำหลังจบการสอน					
9. ครูสรุปเนื้อหาสำคัญหลังการสอน					
10. ครูมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน					
การยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน					
1. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสดซักถาม					
2. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นได้					
3. ครูเข้าใจในตัวผู้เรียน					
4. ครูมีความเห็นใจ เข้าใจ ให้อภัย หลังจากที่ได้ฟังคำชี้แจงของนักเรียน					
5. นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับครูได้					
ด้านที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมสภาพแวดล้อมในห้องเรียน					
1. ห้องเรียนข้าพเจ้ามีแสงสว่างเพียงพอ					
2. ห้องเรียนข้าพเจ้าอากาศไม่ร้อนอบอ้าวจนเกินไป					
3. ห้องเรียนข้าพเจ้าเงียบสงบ เหมาะแก่การเรียน					
4. ห้องเรียนข้าพเจ้าเหมาะสำหรับการเรียนรู้จากสื่อวีดิทัศน์					
5. ห้องเรียน หรือห้องปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษ มีอุปกรณ์เพียงพอสำหรับนักเรียนทุกคน					
6. ห้องเรียนของข้าพเจ้ามีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบถ้วน					
7. ห้องเรียนไม่มีกลิ่นรบกวนจากภายนอก					
8. ห้องเรียนมีสื่อ หรืออุปกรณ์ที่ช่วยให้สะดวกต่อการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อินเทอร์เน็ต					

ประเด็น	ระดับความคิดเห็นหรือตามสภาพความเป็นจริง				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
9. ห้องเรียนมีความสะอาด ถูกสุขลักษณะ					
10. ห้องเรียนหรือห้องปฏิบัติการมีความเหมาะสมต่อการเรียน และการฝึกปฏิบัติ					
การสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว					
1. ผู้ปกครองของข้าพเจ้าเห็นด้วยกับการเรียนภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า					
2. ผู้ปกครองช่วยเตือนให้ข้าพเจ้าสนใจ และเอาใจใส่วิชาภาษาอังกฤษ					
3. ผู้ปกครองข้าพเจ้าส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษ					
4. ผู้ปกครองให้เงินข้าพเจ้าซื้ออุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษให้ข้าพเจ้า					
5. ผู้ปกครองพาข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ					
6. ผู้ปกครองไม่ให้ความสนใจ สอบถามเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้า					
7. ผู้ปกครองชมเชย และให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบได้ดี					
8. ผู้ปกครองตรวจดูการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากครู					
9. ผู้ปกครองให้กำลังใจหากข้าพเจ้าแสดงความท้อแท้ทางการเรียน					
10. ผู้ปกครองเข้าร่วมประชุมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของข้าพเจ้า					
11. ผู้ปกครองให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
12. ผู้ปกครองมักจะนำข่าวสารเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษมาบอกให้ข้าพเจ้าทราบเสมอ					

ประเด็น	ระดับความคิดเห็นหรือตามสภาพ ความเป็นจริง				
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด
	1	2	3	4	5
13. ผู้ปกครองของข้าพเจ้าเห็นว่าภาษาอังกฤษสำคัญมาก สำหรับการทำงาน					
14. ผู้ปกครองข้าพเจ้าสนับสนุนให้เข้าร่วมกิจกรรมที่ เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเสมอ					

ขอขอบคุณเป็นอย่างสูง

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางรสรินทร์ ปิ่นแก้ว
วัน เดือน ปีเกิด	3 ธันวาคม 2522
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	209/145ซอยงามวงศ์วาน 35ถนนงามวงศ์วาน แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร10210
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	พนักงานราชการ (ครู)
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนบุญเรืองวิทยาคม จังหวัดเชียงราย
พ.ศ. 2541	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) จาก วิทยาลัยอาชีวศึกษาพณิชยการเชียงราย จังหวัดเชียงราย
พ.ศ. 2545	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
พ.ศ. 2558	ประกาศนียบัตรบัณฑิต (ป.บัณฑิต) สาขาวิชาชีพครู จาก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
พ.ศ. 2559	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการบริหารและ การจัดการการศึกษา แขนงการจัดการอาชีวศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ